Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА ОБЩИЯ СЪД (четвърти разширен състав)

19 ноември 2025 година*

„Икономическа и парична политика — Пруденциален надзор над кредитните институции — Директива 2013/36/ЕС — Регламент (ЕС) № 1024/2013 — Специални надзорни функции на ЕЦБ — Оценка на придобиването на квалифицирани дялови участия — Противопоставяне на придобиването на квалифицирано дялово участие — Право на изслушване — Понятие „квалифицирано дялово участие“ — Репутация и професионална компетентност на кандидат-приобретателя — Права, защитени от Хартата — Пропорционалност“

По дело T-366/23,

YH, представлявана от J. Lehnhardt, R. Hübner и A. Walter, адвокати,

жалбоподател,

срещу

Европейска централна банка (ЕЦБ), представлявана от E. Yoo, R. Bax и V. Hümpfner,

ответник,

ОБЩИЯТ СЪД (четвърти разширен състав),

състоящ се при разискванията от: R. da Silva Passos, председател, N. Półtorak, I. Reine, T. Pynnä (докладчик) и H. Cassagnabère, съдии,

секретар: A. Marghelis, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството,

предвид писмените въпроси на Общия съд към жалбоподателката и ЕЦБ и отговорите на последните, подадени в секретариата на Общия съд на 6 декември 2024 г.,

предвид изложеното в съдебното заседание от 16 януари 2025 г.,

постанови настоящото

* Език на производството: английски.

Решение

1 С жалбата си на основание член 263 ДФЕС жалбоподателката, YH, иска отмяна на решението на Европейската централна банка (ЕЦБ) от 5 май 2023 г., с което тя се противопоставя на придобиването на квалифицирано дялово участие от YH в M.M. Warburg & Co (AG & Co.) KGaA (наричано по-нататък „целевото дружество“), M.M. Warburg & CO Hypothekenbank AG (наричано по-нататък „целевото дружество Hyp“) и Marcard, Stein & Co AG (наричано по-нататък „дружество MS“) (наричано по-нататък „обжалваното решение“).

Обстоятелствата по спора

2 Целевото дружество е „по-малко значима“ кредитна институция, контролирана пряко от Bundesanstalt für Finanzdienstleistungsaufsicht (Федерален орган за надзор на финансовите услуги, Германия, наричан по-нататък „BaFin“,) и непряко от ЕЦБ.

3 Целевото дружество принадлежи на семейството на съпруга на жалбоподателката. През 2013 г. последният иска да организира прехвърлянето на дела си в капитала на целевото дружество на децата си.

4 За тази цел съпругът на жалбоподателката първоначално прехвърля 87,5 % от капитала на дружество 1. Max Warburg Beteiligungsgesellschaft mbH (наричано по-нататък „MWB 1“) на Familie Max Warburg Vermögensverwaltung KG (наричано по-нататък „FMWV“) в полза на децата си. Той си запазва остатъчните 12,5 % от капитала на MWB 1, и по-специално привилегирована акция, която му предоставя 51 % от правата на глас в MWB 1. FMWV и съпругът на жалбоподателката поемат ангажимент да упражняват правото си на глас по еднакъв начин (наричано по-нататък „споразумението за обединяване“) и последният е носител на пожизнено и безвъзмездно право на ползване върху прехвърлените на FMWV дялове.

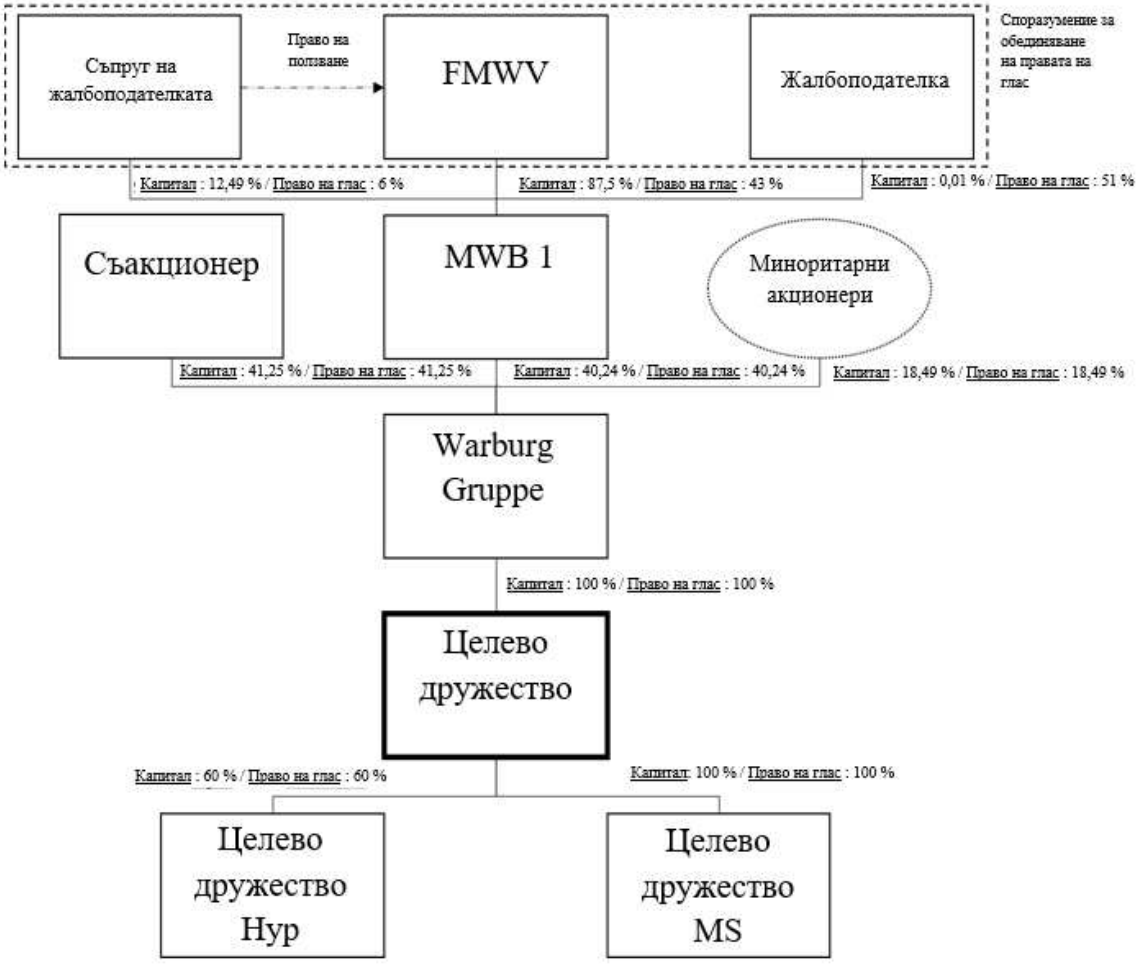
5 MWB 1 притежава 40,24 % от капитала на финансовия холдинг на пруденциалната група MMWarburg & CO, а именно дружеството MMWarburg & CO Gruppe GmbH (наричано по-нататък „Warburg Gruppe“). Warburg Gruppe се притежава и от друг мажоритарен акционер в размер на 41,25 %, както и от седем миноритарни акционери, сред които и членове на семейството на съпруга на жалбоподателката.

6 На свой ред Warburg Gruppe притежава 100 % от капитала на целевото дружество, което към момента на приемане на обжалваното решение от своя страна притежава 100 % и 60 % от капитала съответно на целевото дружество MS и на целевото дружество Hyp, които също са кредитни институции. Целевото дружество Hyp е прехвърлено на 3 ноември 2022 г., като това прехвърляне влиза в сила на 1 юни 2023 г.

7 Така чрез Warburg Gruppe MWB 1 е имало непряко участие в целевото дружество, в целевото дружество Hyp и в целевото дружество MS (наричани по-нататък заедно „целевите дружества“).

8 На по-късен етап, жалбоподателката трябвало да получи привилегированата акция на съпруга си и по този начин да придобие 0,01 % от капитала на MWB 1 и 51 % от правата на глас в него (наричано по-нататък „планираното придобиване“). Тя трябвало също така да

стане страна по споразумението за обединяване, отнасящо се до MWB 1. От своя страна съпругът ѝ трябвало да запази 12,49 % от капитала на MWB 1 и 6 % от правата на глас в това дружество, докато FMWV трябвало да запази в него 87,5 % от капитала и 43 % от останалите права на глас. Структурата на планираното придобиване е представена в следната схема:

9 Изпълнението на този втори етап е било отложено поради проведено от германските органи разследване на борсовите сделки, наречени „com/ex“, сключени от целевото дружество между 2007 г. и 2011 г., когато съпругът на жалбоподателката е бил негов генерален директор. По повод на процедурата по преоценка, проведена от BaFin през 2019 г. в контекста на повдигнатите срещу него обвинения в данъчна измама поради посочените борсови сделки „com/ex“, MWB 1 се споразумява с BaFin, че правата му на глас във Warburg Gruppe ще се упражняват чрез двама упълномощени представители, които започват да действат от февруари 2020 г.

10 На 12 ноември 2021 г. жалбоподателката уведомява BaFin за планираното придобиване в приложение на приложимата правна уредба в областта на контрола върху квалифицираните дялови участия. Това уведомление е получено от BaFin на 16 ноември 2021 г.

11 На 16 август 2022 г. BaFin потвърждава, че е получил уведомлението за планираното придобиване.

12 На 14 септември 2022 г. BaFin иска допълнителна информация относно планираното придобиване и жалбоподателката да представи две допълнителни уведомления за непрякото ѝ придобиване на дялово участие в целевото дружество MS и в целевото дружество Hyp.

13 Жалбоподателката отговаря на тези искания на 29 септември и 14 октомври 2022 г. Тя прави уведомление също за целевото дружество MS и за целевото дружество Hyp съответно на 12 декември 2022 г. и на 19 януари 2023 г.

14 На 27 януари 2023 г., за да обяви за пълно уведомлението за планираното придобиване, BaFin изпраща електронно писмо на жалбоподателката, като иска от нея да му изпрати някои документи, както и да отговори на допълнителни въпроси.

15 С електронно писмо от 1 февруари 2023 г. жалбоподателката отговаря на исканията, отправени от BaFin в електронното му писмо от 27 януари 2023 г., и изпраща исканите документи, като ги прилага към електронното си писмо, уточнявайки, че това изпращане е направено „предварително по електронната поща“. Тя отговаря и на посочените искания с писмо.

16 На 3 февруари 2023 г. BaFin получава писмото с отговора на жалбоподателката, посочено в точка 15 по-горе.

17 На 21 февруари 2023 г. BaFin потвърждава, че е получил информацията, с която уведомлението става пълно към 3 февруари 2023 г. Той уведомява жалбоподателката, че срокът за извършване на оценка от 60 работни дни е започнал да тече на 8 февруари 2023 г. и ще изтече на 5 май 2023 г.

18 На 3 април 2023 г. жалбоподателката и нейните адвокати се срещат с представители на ЕЦБ, сред които председателя на Съвета за пруденциален надзор, за да обсъдят трудностите, свързани с планираното придобиване.

19 На 4 април 2023 г. BaFin предлага на ЕЦБ да не се противопоставя на планираното придобиване.

20 На 5 април 2023 г. с писмо жалбоподателката предлага да упражни притежаваните от MWB 1 в Warburg Gruppe права на глас с един от двамата упълномощени представители в продължение на една година, за да отговори на опасенията, изразени от ЕЦБ по време на срещата от 3 април 2023 г. В отговор на това писмо на 12 април 2023 г. председателят на Съвета за пруденциален надзор на ЕЦБ уведомява жалбоподателката, че скоро ще получи проекторешение за противопоставяне на планираното придобиване.

21 На 12 април 2023 г. ЕЦБ изпраща на жалбоподателката проекторешение, с което се противопоставя на планираното придобиване поради това, че тя не отговаряла на законовите изисквания за придобиване на квалифицирано дялово участие в кредитна институция. Жалбоподателката прави искане за проверка на преписката, както и искане за удължаване на срока, за да представи становището си. На 14 април 2023 г. ЕЦБ уважава тези искания.

22 На 21 април 2023 г. жалбоподателката представя становището си по проекторешението.

23 С електронно писмо от 5 май 2023 г. ЕЦБ съобщава на жалбоподателката обжалваното решение, с което потвърждава по същество своето проекторешение, посочено в точка 21 по-горе. След като стига до извода, че посредством MWB 1 жалбоподателката ще придобие квалифицирано дялово участие в целевото дружество в размер на 100 % от правата на глас и 100 % от капитала, ЕЦБ излага причините, поради които счита, че жалбоподателката не отговаря на законовите критерии за придобиване на такова квалифицирано дялово участие. Първо, ЕЦБ приема, че жалбоподателката не отговаря на изискването за добра репутация, като приема, от една страна, че тя се намира под влиянието на съпруга си, считан от институцията за лишен от добра репутация, и от друга страна, че тя няма подходящи професионални способности. Второ, ЕЦБ отбелязва, че жалбоподателката не притежава изискваната финансова стабилност, за да внесе необходимия за целевото дружество собствен капитал. Трето, ЕЦБ в частност приема, че планираното придобиване не позволява ефективен пруденциален надзор над целевото дружество.

24 На 8 май 2023 г., след няколко напомняния, направени от ЕЦБ на 5 май 2023 г., с цел адвокатът на жалбоподателката да потвърди получаването на обжалваното решение, същият отговаря на ЕЦБ, като оспорва валидността на извършеното уведомление.

25 С електронно писмо от 12 май 2023 г. жалбоподателката повторно оспорва валидността на уведомлението за обжалваното решение и иска да ѝ бъде съобщена споменатата в обжалваното решение отделна бележка за оценка на становището по проекторешението (наричана по-нататък „отделна бележка за оценка“).

26 На 15 май 2023 г. ЕЦБ изпраща на жалбоподателката отделната бележка за оценка.

Искания на страните

27 Жалбоподателката моли Общия съд:

– да отмени обжалваното решение,

– да осъди ЕЦБ да заплати съдебните разноски.

28 ЕЦБ моли Общия съд:

– да отхвърли жалбата като неоснователна,

– да осъди жалбоподателката да заплати съдебните разноски.

От правна страна

29 Жалбоподателката изтъква седем основания, изведени, първото, от нарушение на правилата на процедурата по оценяване на квалифицираните дялови участия, второто, от нарушение на правото на изслушване и на задължението за мотивиране, третото, от неразглеждане на релевантните факти и от нарушение на задължението за приемане на решението единствено въз основа на достатъчно солидни факти, четвъртото, от

неправилно тълкуване и прилагане от ЕЦБ на понятието „квалифицирано дялово участие“, петото, от неправилно тълкуване и прилагане от ЕЦБ на критериите за оценка на кандидат-приобретателя, шестото, от нарушение на Хартата на основните права на Европейския съюз (наричана по-нататък „Хартата“) и седмото, от нарушение на принципа на пропорционалност.

По първото основание, изведено от нарушение на правилата на процедурата по оценяване на квалифицираните дялови участия

30 Жалбоподателката разделя първото основание на три части, първата от които е изведена от липсата на потвърждение за получаването на уведомление за планираното придобиване, втората, от липсата на уведомяване за обжалваното решение, и третата, от изтичане на срока за извършване на оценка.

По първата част, изведена от липсата на потвърждение за получаването на уведомлението за планираното придобиване

31 Жалбоподателката поддържа, че по силата на член 22, параграф 2, първа алинея от Директива 2013/36/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 26 юни 2013 година относно достъпа до осъществяването на дейност от кредитните институции и относно пруденциалния надзор върху кредитните институции и инвестиционните посредници, за изменение на Директива 2002/87/ЕО и за отмяна на директиви 2006/48/ЕО и 2006/49/ЕО (ОВ L 176, 2013 г., стр. 338, наричана по-нататък „Директива CRD IV“) и на член 2c, параграф 1, девето изречение от Gesetz über das Kreditwesen (Kreditwesengesetz, Закон за кредитния сектор), обнародван на 9 септември 1998 г. (BGBl. 1998 I, стр. 2776), изменен със Закон от 22 февруари 2023 г. (BGBl. 2023 I, бр. 51) (наричан по-нататък „KWG“), който я е транспонирал, BaFin и ЕЦБ е трябвало да направят потвърждение за получаването на уведомлението за планираното придобиване в срок от два работни дни, тоест на 19 ноември 2021 г. В случая BaFin оставил да изтече срок от осем месеца, преди да поиска допълнителна информация, за да потвърди получаването на пълното уведомление едва на 21 февруари 2023 г., с обратна сила, считано от 8 февруари 2023 г.

32 Жалбоподателката поддържа, че срокът от два работни дни трябва да тече, считано от уведомяването за планираното придобиване, независимо дали уведомлението е пълно или не. Този критерий за пълнота не се съдържал в член 22, параграф 2, първа алинея от Директива CRD IV, който препраща само към уведомлението по член 22, параграф 1 от посочената директива, без да посочва всички документи, изисквани за целите на оценяването. Освен това същата директива забранявала на държавите членки да налагат за уведомлението по-строги изисквания от предвидените в самата нея. Следователно член 2c, параграф 1, девето изречение от KWG трябвало да се тълкува в този смисъл и следователно не можел да изисква уведомяването да е пълно, за да може да започне да тече срокът от два работни дни, както се потвърждавало от параграф 9.2 от Съвместните насоки относно пруденциалната оценка на придобиванията и увеличението на квалифицираните дялови участия в субекти във финансовия сектор, приети от Европейския банков орган (ЕБО), Европейския орган за застраховане и професионално пенсионно осигуряване (ЕОЗППО) и Европейския орган за ценни книжа и пазари (ЕОЦКП), публикувани на 20 декември 2016 г. (JC/GL/2016/01, наричани по-нататък „Съвместните насоки“).

33 Освен това жалбоподателката счита, че това тълкуване е в съответствие със специфичните правила, уреждащи исканията за допълнителна информация, които имат за цел да предотвратят необосновани забавяния от страна на компетентните органи, при спазване на принципа на правна сигурност. Това тълкуване предпазвало кандидат-приобретателите от значително забавяне на нотифициран проект за придобиване, в съответствие с целите както на Директива CRD IV, така и на Регламент (ЕС) № 468/2014 на Европейската централна банка от 16 април 2014 година за създаване на рамката за сътрудничество в единния надзорен механизъм между Европейската централна банка и националните компетентни органи и с определените на национално равнище органи (ОВ L 141, 2014 г., стр. 1) (наричан по-нататък „Рамковият регламент за ЕНМ“).

34 Накрая, жалбоподателката изтъква, че ефективността на пруденциалния надзор не се поставя под въпрос от защитаваното от нея тълкуване, тъй като компетентните органи могат да се противопоставят на придобиване, ако предоставената от кандидат-приобретателя информация е непълна. Това тълкуване не водело и до по-голяма натовареност за компетентните органи. Жалбоподателката счита, че ясните правила за срокове, установени в рамките на контрола на квалифицираните дялови участия, трябва да се спазват от компетентните органи, защото в противен случай последните биха могли безкрайно да отлагат приемането на решението си. Въз основа на това тя заключава, че уведомлението следва да се счита за пълно при липса на отговор от страна на компетентния орган в определения срок от два работни дни.

35 ЕЦБ оспорва доводите на жалбоподателката.

36 В самото начало следва да се припомни, че по силата на член 4, параграф 1, буква в) от Регламент (ЕС) № 1024/2013 на Съвета от 15 октомври 2013 година за възлагане на Европейската централна банка на конкретни задачи относно политиките, свързани с пруденциалния надзор над кредитните институции (ОВ L 287, 2013 г., стр. 63, наричан по-нататък „Регламентът за ЕНМ“) във връзка с член 15, параграф 3 от същия регламент и с член 87 от Рамковия регламент за ЕНМ, ЕЦБ е единствено компетентна да вземе решение, с което да разреши или не планираното придобиване в рамките на процедурата, предвидена по-специално в член 15 от Регламента за ЕНМ, както и в членове 85 и 86 от Рамковия регламент за ЕНМ (вж. в този смисъл решение от 19 декември 2018 г., Berlusconi и Fininvest, C-219/17, EU:C:2018:1023, т. 54).

37 Освен това в рамките на отношенията, уредени от принципа на лоялно сътрудничество съгласно член 6, параграф 2 от Регламента за ЕНМ, ролята на националните органи се състои по-специално, както става ясно от тази разпоредба, от член 15, параграфи 1 и 2 от същия регламент и от членове 85 и 86 от Рамковия регламент за ЕНМ, в регистриране на молбите за издаване на разрешение, в подпомагане на ЕЦБ, която е единствено оправомощена да взема решения, по-специално като ѝ съобщават всяка информация, която е необходима за изпълнението на задачите ѝ, като разглеждат посочените молби, а впоследствие препращат на ЕЦБ предложение за решение, което не я обвързва (решение от 19 декември 2018 г., Berlusconi и Fininvest, C-219/17, EU:C:2018:1023, т. 55).

38 Вследствие на това съдът на Европейския съюз на основание изключителната си компетентност трябва да осъществява контрол за законосъобразност върху актовете на Съюза съгласно член 263 ДФЕС, да се произнесе по законосъобразността на окончателното решение, прието от ЕЦБ, и да разгледа, с оглед гарантиране на ефективна съдебна защита на заинтересованите лица, евентуалните пороци на подготвителните актове или на

предложенията на националните органи, които биха били от естество да засегнат валидността на това окончателно решение (вж. в този смисъл решение от 19 декември 2018 г., Berlusconi и Fininvest, C-219/17, EU:C:2018:1023, т. 44).

39 Съгласно член 22, параграф 1 от Директива CRD IV държавите членки изискват от кандидат-приобретателя да уведоми писмено и преди придобиването компетентните органи за кредитната институция, в която иска да придобие или увеличи квалифицирано дялово участие, за планирания размер на своето дялово участие и за относимата информация, уточнена в съответствие с член 23, параграф 4 от посочената директива. Член 22, параграф 2 от същата директива гласи, че компетентните органи потвърждават писмено на кандидат-приобретателя получаването на уведомлението своевременно и във всички случаи в срок от два работни дни след получаването. Компетентните органи разполагат с максимален срок от шестдесет работни дни от датата на писменото потвърждение за получаване на уведомлението и на всички документи, които държавата членка изисква да се прилагат към уведомлението въз основа на списъка по член 23 параграф 4 от Директива CRD IV.

40 Член 23, параграф 4 от Директива CRD IV предвижда, че държавите членки публикуват списък със сведенията, които са необходими за извършване на оценката и които трябва да бъдат предоставени на компетентните органи при изпращане на уведомлението, посочено в член 22, параграф 1 същата директива.

41 Член 22, параграфи 1 и 2 и член 23, параграф 4 от Директива CRD IV са транспонирани в германското право с член 2c, параграфи 1 и 1a от KWG.

42 Съгласно член 2c, параграф 1, второ изречение от KWG кандидат-приобретателят трябва да посочи в уведомлението си, от една страна, фактите и документите, които са релевантни за определянето на обхвата на дяловото участие и значителното влияние, за оценката на неговата надеждност и за разглеждането на другите основания за противопоставяне по член 2c, параграф 1b, първо изречение от KWG, които трябва да бъдат уточнени с наредба съгласно член 24, параграф 4 от KWG, както и, от друга страна, лицата и предприятията, от които възнамерява да придобие съответните дялове.

43 След това съгласно член 2c, параграф 1, девето изречение от KWG BaFin трябва да потвърди писмено на лицето, което има задължението за уведомяване, за получаването на пълно уведомление своевременно и най-късно в срок от два работни дни след получаването му.

44 Член 2c, параграф 1a, първо изречение от KWG предвижда, че BaFin разполага със срок от 60 работни дни, считано от датата на писмото, с което писмено е потвърдил за получаването на пълното уведомление, за да извърши оценката си. В член 2c, параграф 1a, второ изречение от KWG се уточнява, че в издаденото от BaFin потвърждение за получаване трябва да се посочи датата, на която изтича срокът за извършване на оценката.

45 От текста на германските разпоредби, цитирани в точки 42—44 по-горе, следва, от една страна, че BaFin потвърждава получаването на пълно уведомление своевременно и най-късно до два работни дни след получаването му, и от друга страна, че срокът за оценка от 60 работни дни започва да тече едва от датата на издаване на това потвърждение за получаване, в което трябва да се посочи датата, на която изтича срокът за извършване на оценката.

46 Освен това следва да се подчертае, че с цел да се уеднакви практиката на държавите членки, през 2016 г. европейските надзорни органи са приели Съвместните насоки.

47 По отношение на банковите институции правното основание на тези Съвместни насоки се съдържа в член 16, параграф 1 от Регламент (ЕС) № 1093/2010 на Европейския парламент и на Съвета от 24 ноември 2010 година за създаване на Европейски надзорен орган (Европейски банков орган), за изменение на Решение № 716/2009/ЕО и за отмяна на Решение 2009/78/ЕО на Комисията (ОВ L 331, 2010 г., стр. 12), съгласно който с цел налагане на последователни, ефикасни и ефективни надзорни практики в рамките на Европейската система за финансов надзор (ЕСФН) и осигуряване на общо, еднакво и последователно прилагане на правото на Съюза Европейският банков орган издава насоки и препоръки, чиито адресати са компетентните органи или финансовите институции.

48 Макар съвместните насоки да са актове с незадължителна юридическа сила, от член 16, параграф 3 от Регламент № 1093/2010 следва, че компетентните органи и финансовите институции полагат всички усилия, за да ги спазят (заключение на генералния адвокат Campos Sánchez-Bordona по дело Berlusconi и Fininvest, C-219/17, EU:C:2018:502, т. 84 и 85). В тази разпоредба все пак се уточнява, че тези органи посочват дали спазват или възнамеряват да спазват тези насоки и че ако това не е така, те уведомяват ЕБО за своя избор, като излагат причините за това (решение от 15 юли 2021 г., FBF, C-911/19, EU:C:2021:599, т. 43). По този начин ЕЦБ се е ангажирала да спазва тези съвместни насоки, както е уточнила в писмените си изявления. Освен това е пояснено, че BaFin е заявил намерението си да спазва съвместните насоки.

49 Параграф 9.1 от Съвместните насоки възприема принципа, че компетентните органи трябва да потвърдят писмено получаването на уведомление на кандидат-приобретателя своевременно и при всички случаи в срок от два работни дни от получаването на уведомлението. В параграф 9.2 от Съвместните насоки, на който самата жалбоподателка се позовава в рамките на първата част от първото си основание, се уточнява, че потвърждението за получаване трябва да се издаде в срок от два работни дни, независимо дали уведомлението е пълно или не. Всъщност този параграф предвижда, че в случай на непълно уведомление компетентният орган трябва да потвърди получаването в срок от два работни дни и да укаже на кандидат-приобретателя в разумен срок липсващата информация.

50 При все това непълното уведомяване няма нито обхвата, нито последиците на пълно уведомяване, както те са посочени в параграф 9.1 от Съвместните насоки. От второто изречение на същия параграф следва, че уведомлението следва да се счита за пълно само ако включва цялата информация, изисквана от съответната държава членка. Освен това в третото изречение на същия параграф се посочва, че потвърждението за получаване на уведомлението трябва да представлява изцяло процесуално действие, свързано с формалната пълнота на уведомлението, като действието му е да постави началото на срока от 60 работни дни, през който следва да се извърши оценката, и не води до разглеждане на предоставената документация по същество от органа, осъществяващ надзора над придобиваната банка.

51 Като предвиждат обаче, че потвърждението за получаване може да доведе до започване на срока за извършване на оценка от 60 работни дни само при условие че уведомлението е пълно, тези насоки само припомнят правилото, предвидено в член 22, параграфи 1 и 2 от Директива CRD IV, съгласно което срокът от 60 работни дни започва да тече едва след

получаване на уведомлението заедно с „всички документи, които държавата членка изисква“, и след като компетентният орган потвърди получаването му в срок от два работни дни след това получаване.

52 От гореизложеното следва, първо, че непълното уведомление не поставя началото на срока от 60 работни дни, предвиден в член 22, параграф 2 от Директива CRD IV, второ, че когато уведомлението е непълно, компетентният орган не е длъжен да посочи липсващата информация в потвърждението за получаване на непълното уведомление, а трябва да го направи само в разумен срок, и трето, както впрочем предвижда член 2c, параграф 1a от KWG, срокът за извършване на оценка от 60 работни дни започва да тече от датата на писменото потвърждение за получаване на пълното уведомление.

53 Жалбоподателката обаче изтъква по същество, че тъй като BaFin не е потвърдил получаването на уведомлението от 12 ноември 2021 г. и не и е съобщил списъка с липсващата информация в разумен срок, той неоснователно е отложил оценяването на планираното придобиване, която ЕЦБ трябвало да извърши.

54 В това отношение следва да се отбележи, че от материалите по делото е видно, че BaFin е реагирал на уведомлението от 12 ноември 2021 г. едва девет месеца по-късно, тоест след изтичането на относително дълъг период от време. Това обстоятелство на практика е забавило ефективното започване на оценката от ЕЦБ на планираното придобиване.

55 Съгласно практиката на Общия съд обаче неспазването на задължително процесуално правило може да опорочи като незаконосъобразно окончателното решение на съответната институция само ако това неизпълнение е достатъчно съществено и засяга вредоносно правното и фактическото положение на страната, която се позовава на такъв порок (вж. в този смисъл решение от 21 декември 2022 г., Vialto Consulting/Комисия, T-537/18, непубликувано, EU:T:2022:852, т. 183 и цитираната съдебна практика).

56 В настоящия случай с оглед на изложената в точки 39—52 по-горе законодателна уредба фактът, че BaFin не е издал потвърждение за получаване, когато е получил уведомлението от 12 ноември 2021 г., което тогава е било непълно, не е имало отражение нито върху съдържанието на обжалваното решение, нито върху срока за извършване на оценка от 60 работни дни.

57 Освен това според ЕЦБ деветмесечният срок, необходим на BaFin за отговор на уведомлението на проекта за планираното придобиване, се обяснява с факта, че до провеждането на телефонен разговор с жалбоподателката BaFin е считал, че уведомлението на жалбоподателката се отнася само до една част от проекта за сливане на Warburg Gruppe с целевото дружество.

58 В това отношение Общият съд отбелязва, че към момента на подаване на уведомлението за проекта на планираното придобиване жалбоподателката е посочила, че такова уведомление е било направено „във връзка“ с проекта за сливане на Warburg Gruppe и на целевото дружество. При тези обстоятелства BaFin е имал основание да приеме, както твърди ЕЦБ, че уведомлението от 12 ноември 2021 г. трябва да се анализира в по-широкия контекст на друг проект.

59 При това положение следва да се констатира, че жалбоподателката не доказва по какъв начин неизпращането на потвърждение за получаване на непълното уведомление е било достатъчно съществено. Тя не се позовава и на доказателства, установяващи, че липсата на такова потвърждение за получаване е могла да засегне нейното правно и материално положение в съответствие със съдебната практика, припомнена в точка 55 по-горе.

60 От това следва, че първата част от първото основание трябва да се отхвърли.

По третата част, изведена от изтичането на срока за извършване на оценка

61 Жалбоподателката твърди, че съгласно член 22, параграфи 2 и 6 от Директива CRD IV, както е транспонирана в германското право, компетентният орган трябва да извърши оценката си в рамките на стриктен срок от максимум 60 работни дни, при липсата на искания за допълнителна информация. Ако компетентният орган не възрази срещу планираното придобиване, за което е бил уведомен в рамките на този срок, този проект се счита за одобрен.

62 Първо, жалбоподателката твърди, че уведомлението за планираното придобиване от 12 ноември 2021 г. е получено от BaFin на 16 ноември 2021 г., което е трябвало да доведе до това срокът за извършване на оценка да започне да тече на 19 ноември 2021 г.

63 Жалбоподателката поддържа, че налагането на ограничени срокове на компетентния орган прави процедурата по оценяване ясна и предвидима, като същевременно гарантира бързо приемане на решение.

64 Жалбоподателката добавя, че съгласно член 41 от Хартата и подготвителните документи за транспонирането в германското право на Директива 2007/44/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 5 септември 2007 година за изменение на Директива 92/49/ЕИО на Съвета и директиви 2002/83/ЕО, 2004/39/ЕО, 2005/68/ЕО и 2006/48/ЕО по отношение на процедурните правила и критериите за оценяване за предварителната оценка на придобиванията и увеличението на участия във финансовия сектор (ОВ L 247, 2007 г., стр. 1), член 2c, параграф 1, девето изречение от KWG трябва да се тълкува в смисъл, че независимо от потвърждаването на пълнотата, срокът за извършване на оценка започва да тече два дни след получаването на уведомлението от BaFin.

65 Второ и при условията на евентуалност, жалбоподателката твърди, че предвид потвърждението за получаване на уведомлението от BaFin от 16 август 2022 г. срокът за извършване на оценка е трябвало да започне да тече на 19 август 2022 г.

66 Трето и при условията на евентуалност спрямо предходното, жалбоподателката счита, че като е направила последните уведомления за целевото дружество MS и за целевото дружество Hyp на 19 януари 2023 г., срокът за извършване на оценка, дори при липсата на потвърждение за получаване, е трябвало да започне на 23 януари 2023 г. Тъй като искането на BaFin за допълнителна информация е направено на 27 януари 2023 г., тоест след изтичане на задължителния срок от два работни дни, срокът за извършване на оценка е трябвало да изтече най-късно на 19 април 2023 г.

67 Четвърто, BaFin изчислил неправилно срока за извършване на оценка, основавайки се на предположението, че е получил последната информация от жалбоподателката на 3 февруари 2023 г., въпреки че последната изисквана информация била предоставена от

нея на 1 февруари 2023 г. ЕЦБ нямала основание да твърди, че уведомлението и придружаващата го информация трябва да бъдат представени в писмена форма, тъй като тази позиция не само противоречала на факта, че ЕЦБ сама избира средствата за електронно уведомяване, които счита за подходящи, но и била правно неточна, тъй като този начин на уведомяване не се изисква нито от член 22 от Директива CRD IV, нито от член 2c, параграф 1a от KWG.

68 Жалбоподателката заключава, че през срока за извършване на оценка ЕЦБ не се е противопоставила на предложеното придобиване, поради което същото се счита за одобрено.

69 ЕЦБ оспорва твърденията на жалбоподателката.

70 В това отношение следва да се припомни, че съгласно член 22, параграф 6 от Директива CRD IV, ако компетентните органи не се противопоставят в писмена форма на планираното придобиване в рамките на срока за извършване на оценка, същото се счита за одобрено.

71 Транспонирането на тази разпоредба в германското право се съдържа в член 2c, параграф 1b, осмо изречение от KWG, който предвижда, че ако по време на срока за извършване на оценка надзорният орган не се противопостави писмено на придобиването или увеличаването на дяловото участие, придобиването или увеличаването може да бъде извършено.

72 Както следва от анализа на първата част от първото основание, срокът за извършване на оценка от 60 работни дни започва да тече едва от потвърждението за получаване на пълното уведомление (вж. т. 45 по-горе).

73 Освен това от член 22, параграф 1 от Директива CRD IV следва, че уведомяването за квалифицирано дялово участие трябва да се прави писмено, без в него да е определена тази писмена форма. Впоследствие в германското право член 2c, параграф 1, първо изречение от KWG предвижда, че уведомлението за квалифицирано дялово участие трябва да се извърши в писмена форма в съответствие с второто изречение от същата разпоредба. В това второ изречение се посочва, че в уведомлението си кандидат-приобретателят трябва да посочи фактите и документите от съществено значение, които по-специално трябва да бъдат уточнени с наредба съгласно член 24, параграф 4 от KWG.

74 Следователно предоставянето от жалбоподателката на така поисканата информация е било необходимо условие, за да може BaFin да изпрати потвърждението за получаване на пълното уведомление, което позволява срокът за извършване на оценка да започне да тече.

75 В настоящия случай на 27 януари 2023 г. BaFin е поискал информация относно финансовото състояние на жалбоподателката. Тази информация се отнася по-специално до определянето на покупната цена на дяловото ѝ участие в целевото дружество, данъчните ѝ декларации и описанието на източниците ѝ на доходи.

76 Такъв тип информация се съдържа в член 13, параграф 3 от Verordnung über die Anzeigen nach § 2c des Kreditwesengesetzes und § 17 des Versicherungsaufsichtsgesetzes (Inhaberkontrollverordnung, Правилник за контрола върху притежателите на дялови

участия) от 20 март 2009 г. (BGBl. 2009 I, стр. 562, наричан по-нататък „InhKontrollV“), в който са посочени елементите, необходими за уведомяването за придобиване на квалифицирано дялово участие в съответствие с член 24, параграф 4 от KWG.

77 От това следва, че преди получаването на тази информация уведомлението не е било пълно и поради това срокът за извършване на оценка не е могъл да започне да тече.

78 На 1 февруари 2023 г. жалбоподателката изпраща на BaFin електронно писмо в отговор на искането на последния от 27 януари 2023 г. Това електронно писмо включва като прикачени файлове сканирана версия на писмото-отговор, подписано от името на жалбоподателката, с отбелязване „предварително по електронна поща“, както и четири приложения в PDF формат. Това писмо и приложенията към него са били изпратени от жалбоподателката и по пощата.

79 С потвърждение за получаване от 21 февруари 2023 г. BaFin уведомява жалбоподателката, че писмото с отговора ѝ от 1 февруари 2023 г. е получено на 3 февруари 2023 г. и че уведомяването ѝ се счита за пълно. В същото писмо BaFin изрично уведомява жалбоподателката, че поради това срокът за извършване на оценка трябва да тече от 8 февруари до 5 май 2023 г.

80 В това отношение е важно да се подчертае, че до подаването на жалбата си жалбоподателката не е направила никакъв коментар по това писмо, с което BaFin е приел, че началният момент на срока за извършване на оценка е не получаването на електронното писмо от 1 февруари 2023 г., а получаването на документите на хартиен носител на 3 февруари 2023 г.

81 Така с оглед на това потвърждение за получаване срокът за извършване на оценка не е можел да започне преди 8 февруари 2023 г., нито да приключи преди 5 май 2023 г., в съответствие с член 2c, параграф 1a от KWG във връзка с член 22, параграф 2, втора алинея от Директива CRD IV.

82 Само на това основание ЕЦБ не е допуснала грешка при прилагане на правото, и по-специално не е нарушила член 41 от Хартата, като е приела, че срокът за извършване на оценка тече от 8 февруари 2023 г. до 5 май 2023 г.

83 Жалбоподателката обаче твърди, че е предоставила последната изисквана информация на 1 февруари 2023 г., а не на 3 февруари 2023 г., както твърди BaFin. ЕЦБ нямала основание да поддържа, че информацията, която придружава уведомлението, трябва да бъде представена в писмена форма, и по този начин да счита, че пълното уведомление е налице едва считано от 3 февруари 2023 г. Така жалбоподателката твърди, че за спазването на писмената форма не е било необходимо за изпращането на поисканата от BaFin на 27 януари 2023 г. информация.

84 В това отношение е важно да се отбележи, че жалбоподателката е спазила писмената форма, изисквана от BaFin и от ЕЦБ за първоначалното уведомление за планираното придобиване от 12 ноември 2021 г.

85 Така възниква въпросът дали по същество за предоставянето на поисканата от BaFin на 27 януари 2023 г. информация трябва да се изисква същата форма, за да се обяви за пълно уведомлението за планираното придобиване.

86 Както следва от точки 73—77 по-горе, тази информация, която се отнася до финансовото положение на жалбоподателката и по-специално до определянето на покупната цена на дяловото ѝ участие в целевото дружество, данъчните ѝ декларации и описанието на източниците ѝ на приходи, е трябвало да бъде предоставена на BaFin, за да може уведомлението за планираното придобиване да се счита за пълно. Следователно такава информация също е трябвало да бъде предоставена на BaFin във формата, приложима към първоначалното уведомление.

87 Безспорно е обаче, че електронното писмо на жалбоподателката от 1 февруари 2023 г., изпратено в отговор на исканията на BaFin от 27 януари 2023 г., не спазва изискваната за първоначалното уведомление писмена форма. Освен това, макар в писмените си изявления жалбоподателката да оспорва приложимостта в случая на член 126, първо изречение от Bürgerliches Gesetzbuch (германският Граждански кодекс), от материалите по делото е видно, че тя е изпратила уведомлението от 12 ноември 2021 г. с писмо. По този начин жалбоподателката е приела, че изискваната от член 2c, параграф 1, първо изречение от KWG писмена форма изисква изпращането на посоченото по-горе уведомление във физическа форма и ръчно подписано от нея.

88 В това отношение чрез процесуално-организационно действие от 13 ноември 2024 г. Общият съд иска от страните да уточнят от гледна точка на германското национално право определението за писмена форма, съдържащо се в разпоредбата, посочена в точка 87 по-горе. Въпросът е обсъден и в съдебното заседание.

89 От писмените отговори на страните, както и от устните им становища, изложени в съдебното заседание, е видно, че нито германската правна уредба, нито националните административни съдилища са дали определение на писмената форма, предвидена в член 2c, параграф 1, първо изречение от KWG, с който се транспонира член 22, параграф 1 от Директива CRD IV. Както обяснява ЕЦБ, член 126, първо изречение от германския Граждански кодекс е релевантен и при прилагането на член 2c, параграф 1, първо изречение от KWG. Съгласно тази разпоредба ако писмената форма е предвидена от закона, въпросният документ трябва да бъде подписан от автора му собственоръчно или с помощта на нотариално заверени инициали.

90 В настоящия случай в началото на електронното си писмо от 1 февруари 2023 г. самата жалбоподателка е посочила следния израз: „предварително по електронна поща“. Освен това в хода на съдебното заседание тя обяснява, че е изпратила документите, приложени към това електронно писмо, във физическа форма, за да избегне ситуацията, при която срокът няма да започне да тече, докато документите не бъдат получени в тази форма.

91 По този начин жалбоподателката не само не е оспорила факта, че задължението за уведомяване за проекта на планирано придобиване, което трябва да се извърши „писмено“, предполага изпращане върху хартиен носител, но явно самата тя се е съгласила с това.

92 Освен това електронната форма, при условията, предвидени в член 3a, параграф 2 от Verwaltungsverfahrensgesetz (Закон за административното производство), обнародван на 23 януари 2003 г. (BGBl. I, стр. 102) (наричан по-нататък „германският Закон за административното производство“) може да замести писмената форма. Всъщност съгласно този член предаването на електронни документи е разрешено само „доколкото получателят предоставя достъп за тази цел“ или ако съответните документи съдържат квалифициран електронен подпис по смисъла на член 3, точка 12 от Регламент (ЕС) № 910/2014 на

Европейския парламент и на Съвета от 23 юли 2014 година относно електронната идентификация и удостоверителните услуги при електронни трансакции на вътрешния пазар и за отмяна на Директива 1999/93/ЕО (ОВ L 257, 2014 г., стр. 73). В случая обаче нито едно от тези две условия не е изпълнено.

93 В отговор на устен въпрос, поставен от Общия съд, и в допълнение към отговора си на процесуално-организационното действие, посочено в точка 88 по-горе, ЕЦБ обяснява, без това да се оспорва от жалбоподателката, че BaFin посочвал в електронните си писма конкретните електронни адреси, на които да се изпращат документите в електронен формат. Тя обяснява също, че на уебсайта на BaFin също изрично се посочвало, че всеки електронен документ трябва да се изпраща само на тези два адреса, което също не е оспорено от жалбоподателката в съдебното заседание.

94 Налага се обаче изводът, че след електронното писмо, изпратено ѝ от BaFin на 27 януари 2023 г., в което са посочени тези функционални адреси, жалбоподателката не е изпратила електронното писмо от 1 февруари 2023 г. на един от тях, а документите, върху които първоначално е бил положен ръкописен подпис, не съдържат електронен подпис.

95 От това следва, че документите, изпратени от жалбоподателката на 1 февруари 2023 г., не могат да се считат за валидно съобщени по електронен път и следователно за надлежно допълнили уведомлението за планираното придобиване от 12 ноември 2023 г.

96 Накрая, с оглед на разпоредбите на член 3a, параграф 2 от германския Закон за административното производство следва да се отхвърли твърдението, че жалбоподателката е можела да отговори на електронното писмо на BaFin от 27 януари 2023 г. с електронно писмо, изпратено на същия адрес.

97 При всички случаи следва също да се подчертае, че всяка страна в производството трябва да спазва приложимите спрямо нея правила. Макар уведомлението за планираното придобиване да е подчинено на условията по член 2c, параграф 1, първо изречение от KWG, от своя страна уведомлението за решение за пруденциален надзор от страна на ЕЦБ би трябвало да се съобрази с правната уредба, изложена в точки 123—126 по-долу, която ще бъде разгледана в рамките на втората част от първото основание.

98 От гореизложеното следва, че с оглед на правната и фактическа обстановка в случая, доколкото жалбоподателката е изпратила исканата информация с електронно писмо на адрес, който не е бил предвиден за тази цел, като същевременно е обявила и направила пратка на физически носител, BaFin не е допуснал грешка при прилагане на правото, като е приел, че писменото уведомление е било пълно в деня на получаване на информацията, изпратена от жалбоподателката на физически носител, тоест 3 февруари 2023 г.

99 От гореизложеното следва, че третата част от първото основание трябва да се отхвърли.

По втората част, изведена от липсата на писмена форма и на уведомление за обжалваното решение

100 На първо място, жалбоподателката поддържа, че обжалваното решение е незаконосъобразно, тъй като не е била уведомена за него в съответствие с член 35, параграфи 1 и 10 и член 88, параграф 1, буква б) от Рамковия регламент за ЕНМ.

101 Обжалваното решение било изпратено на жалбоподателката под формата на приложение към електронно писмо, въпреки че ЕЦБ не е приела решение относно критериите за връчване по електронен път в съответствие с член 35, параграф 10 от Рамковия регламент за ЕНМ.

102 Жалбоподателката добавя също, че член 35, параграф 10 от Рамковия регламент за ЕНМ не предоставя на ЕЦБ възможността да избере средството за електронна комуникация, което тя счита за подходящо, за да съобщи дадено решение. Този член задължавал ЕЦБ да приеме критерии за уведомяване по електронен път, които са в съответствие с принципа на правна сигурност и които позволяват на адресата на решението да провери неговата автентичност, както и точния момент на неговото съобщаване. В това отношение жалбоподателката дава пример с член 100, параграф 3 от Процедурния правилник на Общия съд.

103 На второ място, жалбоподателката добавя, че не е могла да се запознае с обжалваното решение, тъй като отделната бележка за оценка, която била неразделна част от обосновката на ЕЦБ, не и е била съобщена като част или приложение към посоченото решение.

104 На трето място, в допълнение към отговорите си на процесуално-организационното действие от 13 ноември 2024 г. жалбоподателката поддържа, че от член 2c, параграф 1b, пето и осмо изречение от KWG и от член 22, параграф 6 от Директива CRD IV следва, че решение за противопоставяне на предложение за придобиване на квалифицирано дялово участие трябва да бъде прието и съобщено писмено. По силата на член 37, параграфи 2 и 3 от германския Закон за административното производство тази писмена форма изисквала административният акт да съществува във физическа форма.

105 Вярно е, че писмената форма може да бъде заменена с електронна форма съгласно член 3a, параграф 2 и член 37, параграф 3 от германския Закон за административното производство. Обжалваното решение обаче не спазило тази форма, тъй като не било подписано посредством устройство за квалифициран електронен подпис по смисъла на член 3, точка 12 от Регламент № 910/2014.

106 Освен това жалбоподателката счита, че обжалваното решение е неавтентично, което само по себе си следва да доведе до неговата отмяна.

107 ЕЦБ отхвърля твърденията на жалбоподателката.

108 С третото си твърдение за нарушение жалбоподателката поддържа във връзка с отговорите си на процесуално-организационното действие от 13 ноември 2024 г., че обжалваното решение не е съобразено нито с писмената форма, тъй като не е материализирано във физическа форма, нито с електронната форма, тъй като не е поставен квалифициран електронен подпис.

109 Валидността на връчването на обжалваното решение обаче не може да бъде поставена под въпрос от гледна точка на националното процесуално право.

110 От една страна, както бе посочено в точки 36 и 37 по-горе, процедурата за контрол върху квалифицираните дялови участия е сложна процедура, която се провежда най-напред пред националния компетентен орган, а след това пред ЕЦБ. В този контекст ЕЦБ е длъжна да

прилага „цялото приложимо право на Съюза, а когато то се състои от директиви — националното законодателство за транспониране на тези директиви“ в съответствие с член 4, параграф 3 от Регламента за ЕНМ. В това отношение в съображение 34 от същия регламент се уточнява, че „ЕЦБ следва да прилага материалноправните разпоредби, отнасящи се до пруденциалния надзор над кредитните институции“.

111 Следователно член 3a и член 37 от германския Закон за административното производство, които не са част от материалното право относно пруденциалния надзор, не следва да се прилагат от ЕЦБ.

112 От друга страна, дори да се предположи, че уведомяването не е било направено в писмена форма или по електронен път по смисъла на германското право, следва да се припомни, че за да е редовно уведомяването за дадено решение, е достатъчно това решение да бъде съобщено на неговия адресат и на последния да бъде дадена възможност да се запознае с него, с уточнението освен това, че евентуалните нередности, засягащи реда и условията за уведомяване, не опорочават законосъобразността или редовността на самия нотифициран акт (решение от 12 март 2020 г., LL-Carpenter/Комисия, T-531/18, непубликувано, EU:T:2020:91, т. 110 и цитираната съдебна практика).

113 В случая с електронно писмо от 5 май 2023 г. обжалваното решение е доведено до знанието на жалбоподателката. В това решение изрично е посочено противопоставянето на ЕЦБ на планираното придобиване, като са изложени причините за това противопоставяне.

114 Също на 5 май 2023 г. с електронно писмо ЕЦБ иска потвърждение за получаването на обжалваното решение. На 8 май 2023 г. адвокатът на жалбоподателката отговаря на това електронно писмо, като посочва, че оспорва валидността на уведомлението, и като иска информация относно критериите, които трябва да се спазват при уведомяване по електронен път.

115 Следователно жалбоподателката не оспорва, че е получила обжалваното решение и че е могла да се запознае с него на 5 май 2023 г. Това запознаване във всички случаи се потвърждава от факта, че на 12 май 2023 г. тя е поискала да ѝ бъде предоставена отделната бележка за оценка, посочвайки изрично нейното споменаване в обжалваното решение.

116 Следователно в случая твърдяното неспазване на писмената и на електронната форма не може да засегне неблагоприятно правното и материалното положение на жалбоподателката по смисъла на цитираната в точка 55 по-горе съдебна практика. При всички положения, тъй като неспазването на правилата относно съобщаването на обжалваното решение не може да се отрази на законосъобразността на това решение, следва да се констатира, че твърдението на жалбоподателката за нарушение е неотносимо.

117 Вследствие на това твърденията на жалбоподателката трябва да се отхвърлят.

118 Накрая, жалбоподателката се позовава на липсата на удостоверяване на обжалваното решение, по-специално поради това че то не съдържало квалифициран електронен подпис. Това удостоверяване представлява съществено процесуално изискване, чието нарушение може да доведе до отмяната на съответния акт и да бъде повдигнато служебно от съда (вж. в този смисъл и по аналогия решение от 15 юли 2021 г., Комисия/Landesbank Baden-Württemberg и ЕСП, C-584/20 P и C-621/20 P, EU:C:2021:601, т. 152).

119 В това отношение от съдебната практика следва, че удостоверяването на даден акт има за цел да гарантира правната сигурност чрез окончателно установяване на текста, приет от автора на акта Така контролът за спазване на изискването за удостоверяване означава да се провери сигурния характер на акта (вж. в този смисъл решение от 28 ноември 2019 г., Banco Cooperativo Español/ЕСП, T-323/16, EU:T:2019:822, т. 75 и 77).

120 В случая, както отбелязва жалбоподателката в жалбата си, обжалваното решение възпроизвежда дословно проекторешението, предоставено ѝ в хода на административното производство, с изключение на някои минимални формални изменения. Жалбоподателката не твърди, че обжалваното решение е било изменено след подписването му и не оспорва самоличността или правомощията на подписалия го орган. Тя изтъква само формалната нередовност на този подпис, без да оспорва доказателствената му стойност.

121 Следователно при липсата на други данни, които могат да породят съмнение относно сигурния характер на обжалваното решение, автентичността на последното не може да бъде поставена под въпрос.

122 Що се отнася до доводите на жалбоподателката, че не е била уведомена за обжалваното решение в съответствие с член 35, параграфи 1 и 10 и член 88, параграф 1, буква б) от Рамковия регламент за ЕНМ, следва да се отбележи следното.

123 Съгласно член 35, параграфи 1 и 10 от Рамковия регламент за ЕНМ ЕЦБ може да уведоми страна за свое надзорно решение, по-специално по електронен път. Освен това член 35, параграф 10 от Рамковия регламент за ЕНМ предвижда, че ЕЦБ може да определи критериите, съгласно които надзорно решение на ЕЦБ може да бъде връчено по електронен път или чрез други сравними средства за комуникация.

124 Безспорно е, че ЕЦБ не е определила такива критерии. Текстът на член 35 от посочения по-горе Рамков регламент за ЕНМ обаче не обуславя възможността ЕЦБ да уведомява за надзорно решение по електронен път от предварителното определяне на тези критерии. Всъщност член 35, параграф 10 от Рамковия регламент за ЕНМ предвижда единствено възможността за ЕЦБ да определи критериите, съгласно които надзорно решение може да бъде връчено по електронен път или чрез други сравними средства за комуникация. Следователно този член допуска ЕЦБ да уведоми жалбоподателката за обжалваното решение с електронно писмо.

125 Освен това съгласно член 88, параграф 1, буква б) от Рамковия регламент за ЕНМ ЕЦБ уведомява своевременно страните в съответствие с член 35 от същия рамков регламент за решенията относно придобиване на квалифицирано дялово участие в кредитна институция.

126 Накрая, член 22, параграф 5 от Директива CRD IV предвижда, че ако компетентните органи решат да се противопоставят на придобиване, в срок от два работни дни след извършване на оценката и в рамките на срока за извършване на оценката те уведомяват кандидат-приобретателя, като представят мотивите си за това решение.

127 Съгласно съдебната практика дадено решение е надлежно нотифицирано, когато е било съобщено на неговия адресат и той е имал възможност да се запознае с него. В този смисъл се счита за подходящ начин на уведомяване, който позволява да се определи със сигурност началният момент, от който започва да тече срокът за обжалване (вж. в този смисъл

решение от 6 април 1995 г., BASF и др./Комисия, T-80/89, T-81/89, T-83/89, T-87/89, T-88/89, T-90/89, T-93/89, T-95/89, T-97/89, T-99/89—T-101/89, T-103/89, T-105/89, T-107/89 и T-112/89, EU:T:1995:61, т. 59).

128 Следва обаче да се констатира, че като е уведомила жалбоподателката за решението си да се противопостави на планираното придобиване, както и за мотивите на това решение, с електронно писмо от 5 май 2023 г. при условия, които са в съответствие с член 22, параграф 5 от Директива CRD IV, ЕЦБ не е нарушила разпоредбите на член 35, параграфи 1 и 10 и на член 88, параграф 1, буква б) от Рамковия регламент за ЕНМ.

129 Вследствие на това доводите на жалбоподателката трябва да се отхвърлят.

130 Освен това жалбоподателката не може да твърди, че късното изпращане на отделната бележка за оценка не ѝ е позволило да се запознае с обжалваното решение.

131 Безспорно е, че отделната бележка за оценка е съобщена на жалбоподателката по нейно искане едва на 15 май 2023 г., тоест десет дни след уведомяването за обжалваното решение. ЕЦБ твърди, че това последващо изпращане се дължи на вътрешна грешка.

132 Това последващо изпращане на отделната бележка за оценка при все това не е оказало влияние върху изчисляването на срока, предоставен на ЕЦБ за извършване на оценката ѝ, тъй като, както бе уточнено в точки 112—115 по-горе, обжалваното решение, както е съобщено на жалбоподателката на 5 май 2023 г., ясно показвало противопоставянето на ЕЦБ на планираното придобиване — противопоставяне, което жалбоподателката оспорва с жалбата си.

133 Всъщност противопоставянето на ЕЦБ на планираното придобиване е мотивирано в обжалваното решение. ЕЦБ констатира наличието на съгласувани действия и впоследствие, придобиването на квалифицирано дялово участие от жалбоподателката. Тя излага подробно и причините, поради които последната не отговаря на критериите, на които трябва да отговаря един акционер, кандидатстващ за придобиване на квалифицирано дялово участие, както бе уточнено в точка 23 по-горе.

134 Поради това този довод на жалбоподателката трябва да се отхвърли.

135 С оглед на гореизложените съображения втората част от първото основание трябва да се отхвърли, а следователно и първото основание в своята цялост.

По второто основание, изведено от нарушение на правото на изслушване и на задължението за мотивиране

136 Жалбоподателката разделя второто си основание на две части, изведени, що се отнася до първата, от нарушение на правото ѝ на изслушване, а втората — от нарушение на задължението за мотивиране.

По първата част, изведена от нарушение на правото на изслушване

137 Жалбоподателката поддържа, че с оглед на член 41, параграф 2, буква а) от Хартата, член 31 от Рамковия регламент за ЕНМ и член 22, параграф 1, първа алинея от Регламента за ЕНМ ЕЦБ е нарушила правото ѝ да бъде изслушана.

138 Всъщност ЕЦБ приела обжалваното решение въз основа на факти, посочени за първи път в отделна бележка за оценка, съобщена на жалбоподателката десет дни след приемането на обжалваното решение, което следователно трябва да се отмени. Тези факти все пак накарали ЕЦБ да заключи, че са налице съгласувани действия между акционерите на Warburg Gruppe. Тогава ЕЦБ приела, че планираното придобиване се отнасяло до квалифицирано дялово участие от 100 % от правата на глас и от капитала на целевото дружество, както и до придобиване на контрол върху целевото дружество MS и целевото дружество Hyp.

139 Следователно ЕЦБ лишила жалбоподателката от възможността да изрази становище по тези факти и така да докаже, че акционерите на Warburg Gruppe не са действали съгласувано, по-специално що се отнася до планираното придобиване. При липсата на съгласувани действия между акционерите на Warburg Gruppe квалифицираното участие на жалбоподателката не било равно на 100 % от правата на глас и от капитала на целевото дружество и в такъв случай ЕЦБ е можела да приложи по-малко строги критерии за оценка на планираното придобиване.

140 Жалбоподателката добавя, че отделната бележка за оценка представя погрешен анализ, тъй като ЕЦБ неправилно приела едни и същи факти, за да установи наличието на съгласувани действия както на равнището на MWB 1, така и на равнището на Warburg Gruppe. Освен това ЕЦБ неправилно взела предвид уведомлението въз основа на съгласувани действия за планираното сливане между Warburg Gruppe и целевото дружество, за да заключи, че е налице принципно съгласувано действие между акционерите на Warburg Gruppe. Всъщност това уведомяване произтичало от член 2c, параграф 1, първо изречение от KWG, който изисква съвместно уведомяване, ако акционерите действат съгласувано за целите на планираната сделка. Жалбоподателката счита също, че ЕЦБ не е представила фактите, които доказвали съществуването на схема на гласуване между акционерите на Warburg Gruppe.

141 Жалбоподателката поддържа, че дори при липсата на съгласувани действия между акционерите на Warburg Gruppe, не би могло да ѝ се определи участие от 40,24 % в капитала на целевото дружество, тъй като тези съображения се основават на член 5, параграф 1, второ изречение от InhKontrollV, който е незаконосъобразен.

142 При всички случаи жалбоподателката счита, че не може да се изключи, че резултатът от процедурата е щял да бъде различен, ако ѝ беше дадена възможност да представи своята гледна точка, поради което процедурата е опорочена.

143 ЕЦБ отхвърля твърденията на жалбоподателката.

144 По същество жалбоподателката упреква ЕЦБ, че не я е изслушала по обстоятелствата, на които се е основала, за да приеме, че са налице съгласувани действия между акционерите на Warburg Gruppe, тъй като тези обстоятелства се съдържат единствено в отделната бележка за оценка, съобщена след уведомяването за обжалваното решение.

145 Следва да се припомни, че съгласно член 41, параграф 2, буква а) от Хартата правото на добра администрация включва правото на всяко лице да бъде изслушано, преди срещу него да бъде предприета индивидуална мярка, която би имала неблагоприятни последици за него.

146 Правото на изслушване гарантира на всяко лице възможността да изрази надлежно и ефективно становището си в хода на административното производство и преди приемането на всяко решение, което може да засегне неблагоприятно интересите му. Освен това съгласно постоянната съдебна практика правото на изслушване преследва двойна цел. От една страна, то служи за разглеждането на преписката и за възможно най-точното и конкретно установяване на фактите, и от друга страна, позволява да се гарантира ефективна защита на заинтересованото лице. Правото на изслушване цели в частност да гарантира, че всяко решение с неблагоприятни последици се взема при пълно познаване на фактите и има по-конкретно за цел да позволи на компетентния орган да поправи грешка или на засегнатото лице да изтъкне свързани с личното му положение обстоятелства, които налагат решението да бъде прието, да не бъде прието или да има едно или друго съдържание (вж. решение от 22 ноември 2023 г., Del Valle Ruíz и др./ЕСП, T-302/20, T-303/20 и T-307/20, EU:T:2023:735, т. 141 и цитираната съдебна практика).

147 Както следва от самия му текст, член 41, параграф 2, буква а) от Хартата е с общо приложение. От това следва, че правото на изслушване трябва да се зачита във всяко производство, което може да доведе до приемане на увреждащ акт, дори когато приложимата правна уредба не предвижда изрично такова формално изискване (вж. решение от 22 ноември 2023 г., Del Valle Ruíz и др./ЕСП, T-302/20, T-303/20 и T-307/20, EU:T:2023:735, т. 142 и цитираната съдебна практика).

148 Предвид характера му на основен и общ принцип на правото на Съюза упражняването на правото на защита, което включва правото на изслушване, не може да бъде нито изключено, нито ограничено от дадена нормативна уредба и затова спазването му трябва да бъде осигурено както при пълна липса на специфична правна уредба, така и при наличие на уредба, която не отчита този принцип (вж. решение от 22 ноември 2023 г., Del Valle Ruíz и др./ЕСП, T-302/20, T-303/20 и T-307/20, EU:T:2023:735, т. 143 и цитираната съдебна практика).

149 От член 31, параграф 1 от Рамковия регламент за ЕНМ следва, че преди приемането на надзорно решение на ЕЦБ, което може да засегне неблагоприятно правата на дадена страна, и освен в неотложни случаи, тази страна трябва да е имала възможност да представи на ЕЦБ писмено становище относно фактите, възраженията и правните основания, относими към надзорното решение на ЕЦБ, като се уточнява, че в уведомлението, с което ЕЦБ предоставя на страните възможност да изложат становищата си, се посочват основното съдържание на подготвяното надзорно решение, основните факти, възражения и правни основания, на които тя възнамерява да основе решението си.

150 Освен това член 22, параграф 1, първа алинея от Регламента за ЕНМ предвижда, че освен в неотложни случаи ЕЦБ основава решенията си за оценка на квалифицирано дялово участие само на онези предявени възражения, по които засегнатите страни са имали възможност да изразят становище.

151 В настоящия случай изготвените от ЕЦБ и BaFin проекторешения уточняват съществените фактически и правни обстоятелства, на които се основава обжалваното решение. Тези проекти установяват по-специално, че акционерите на Warburg Gruppe действат съвместно. С оглед на това съвместно действие тези проекти след това анализират планираното придобиване и заключават, че то води до придобиването от жалбоподателката на квалифицирано дялово участие в целевото дружество.

152 В съответствие с член 31, параграф 1 от Рамковия регламент за ЕНМ ЕЦБ изпраща на жалбоподателката проекта на обжалваното решение, в точки 1.1 и 2.1 от който изрично се прави позоваване на анализа, направен от BaFin в проекта му за решение. На 14 април 2023 г. жалбоподателката получава достъп до преписката. По този начин тя е била в състояние да се запознае с проекторешението на BaFin.

153 Така в становището си от 21 април 2023 г. по проекторешението на ЕЦБ жалбоподателката е могла да изложи гледната си точка относно наличието на съгласувани действия между акционерите на Warburg Gruppe, за да оспори извода, че тя би придобила квалифицирано дялово участие в целевото дружество. Тя по-специално твърди, че акционерите на Warburg Gruppe не са действали съвместно, и изтъква, че констатацията на ЕЦБ в това отношение е произволна, тъй като не е подкрепена с доказателства.

154 От отделната бележка за оценка е видно, че ЕЦБ е взела предвид становището на жалбоподателката и ѝ е отговорила. Така тя е уточнила обстоятелствата, които според нея свидетелстват за наличието на съгласувани действия между акционерите на Warburg Gruppe.

155 От това следва, че жалбоподателката е упражнила правото си да бъде изслушана по този аспект на обжалваното решение преди приемането му.

156 Следователно първата част от второто основание трябва да се отхвърли.

По втората част, изведена от непълнота на мотивите на обжалваното решение

157 На първо място, жалбоподателката поддържа, че обжалваното решение не е достатъчно мотивирано с оглед на член 296, параграф 2 ДФЕС, член 33, параграфи 1 и 2 от Рамковия регламент за ЕНМ и член 22, параграф 1, първа алинея, второ изречение и параграф 2, втора алинея от Регламента за ЕНМ.

158 На второ място, жалбоподателката счита, че мотивите на обжалваното решение би трябвало да са достатъчни сами по себе си, без да е необходимо да се препраща към отделната бележка за оценка, която не била неразделна част от решението, тъй като не била приложена към него. Тази бележка с оценка освен това е изготвена след приемането на обжалваното решение. Фактите, на които се основава ЕЦБ, за да приеме, че е налице съгласувано действие на равнището на Warburg Gruppe, обаче се съдържали единствено в отделната бележка за оценка. Доказателство за това било, че отделната бележка за оценка била почти два пъти по-дълга от обжалваното решение и че ЕЦБ многократно се позовавала на нея в писмените си изявления.

159 В допълнение към отговорите си на процесуално-организационното действие от 13 ноември 2024 г. жалбоподателката добавя, че отделната бележка за оценка, която представлява съществен елемент от обжалваното решение, не е неразривно свързана с

него, както и че не е свързана с никакъв квалифициран електронен подпис. Не било възможно да се определи версията на този документ, представена на Управителния съвет на ЕЦБ за приемане. Следователно неговата автентичност не била установена.

160 Жалбоподателката посочва също, че е без значение да се счита, че след получаването на отделната бележка за оценка тя е разполагала с достатъчен срок, за да подаде жалба. Най-напред, едва по нейно искане ЕЦБ ѝ изпратила отделната бележка за оценка. На следващо място, не е възможно да се съкратят по какъвто и да било начин сроковете за обжалване, които са публично установени срокове. Накрая, според нея съдебната практика изисква мотивите на решение на институция да бъдат съобщени едновременно с уведомяването за съответното решение, още повече когато приемането на такова решение трябва да се извърши в определен срок, какъвто е настоящият случай.

161 На трето място, жалбоподателката счита, че ЕЦБ е изменила и допълнила мотивите на обжалваното решение в хода на производството, което било в разрез със съдебната практика. По-конкретно жалбоподателката счита, че доводите на ЕЦБ относно нейната твърдяна липса на добра репутация и относно професионалната ѝ некомпетентност, новоразвити както с оглед на съдържанието на жалбата ѝ, така и с оглед на кореспонденцията ѝ с BaFin, трябва да бъдат отхвърлени. Освен това тя подчертава, че ЕЦБ не може да се позовава на решението, прието в рамките на процеса на надзорен преглед и оценка (наричано по-нататък „решението SREP“) от 2022 г., тъй като това решение е прието след обжалваното решение. От неповерителния вариант на решението SREP от 2021 г. също не следвало, че съпругът на жалбоподателката е създал значителни рискове за целевото дружество.

162 Накрая, жалбоподателката подчертава, че анализът, съгласно който във всички случаи тя трябвало да придобие 40,24 % от капитала на целевото дружество по силата на член 5, параграф 1, второ изречение от InhKontrollV, изобщо не се съдържа в обжалваното решение и следователно не може да бъде взет предвид.

163 ЕЦБ оспорва тези доводи.

164 На първо място, следва да се припомни, от една страна, че съгласно член 296, втора алинея ДФЕС правните актове на институциите на Съюза са мотивирани и от друга, че правото на добра администрация, залегнало в член 41 от Хартата, предвижда задължение за институциите, органите, службите и агенциите на Съюза да мотивират своите решения (решение от 15 юли 2021 г., Комисия/Landesbank Baden-Württemberg и ЕСП, C-584/20 P и C-621/20 P, EU:C:2021:601, т. 102).

165 Мотивите на решението на институция, орган, служба или агенция на Съюза са от особено значение, тъй като позволяват на заинтересованото лице да реши, разполагайки с цялата необходима информация, дали да подаде жалба срещу това решение, както и на компетентната юрисдикция — да упражни своя контрол, и следователно представляват едно от условията за ефективността на съдебния контрол, гарантиран от член 47 от Хартата (вж. решение от 15 юли 2021 г., Комисия/Landesbank Baden-Württemberg и ЕСП, C-584/20 P и C-621/20 P, EU:C:2021:601, т. 103 и цитираната съдебна практика).

166 От практиката на Съда следва също, че тези мотиви трябва да са съобразени с естеството на съответния акт и с контекста на приемането му. В тази насока не се изисква мотивите да уточняват всички относими фактически и правни обстоятелства, доколкото въпросът дали

мотивите са достатъчни, следва да се преценява с оглед не само на текста, но и на контекста, както и на съвкупността от правни норми, уреждащи съответната материя, и по-специално на интереса, който адресатите на акта могат да имат от получаване на разяснения. Следователно увреждащият акт е достатъчно мотивиран, щом е издаден в познат за заинтересованото лице контекст, който му позволява да разбере обхвата на наложената му мярка (вж. решение от 15 юли 2021 г., Комисия/Landesbank Baden-Württemberg и ЕСП, C-584/20 P и C-621/20 P, EU:C:2021:601, т. 104 и цитираната съдебна практика).

167 В настоящия случай фактите относно планираното придобиване и изводът, че то трябва да доведе до придобиването от жалбоподателката на квалифицирано дялово участие в целевото дружество, предвид съгласуваните действия на акционерите на Warburg Gruppe, са уточнени в точки 1.1—1.5 и 2.1 от обжалваното решение.

168 Освен това критериите, обосноваващи противопоставянето на ЕЦБ на планираното придобиване, припомнени в точка 23 по-горе, са ясно разгледани в точки 2.3—2.12 от обжалваното решение, що се отнася до добрата репутация на жалбоподателката, в точка 2.12, буква c), що се отнася до нейната платежоспособност, и в точки 2.13—2.15, що се отнася до спазването на пруденциалните изисквания от страна на целевото дружество. Нещо повече, обжалваното решение е прието в познат за жалбоподателката контекст, тъй като самата тя е уведомила за данните относно планираното придобиване и е била консултирана в хода на административното производство преди приемането на посоченото решение.

169 От това следва, че обжалваното решение уточнява релевантните фактически и правни обстоятелства, на които се основава, без да е необходимо да се прибягва до отделната бележка за оценка или до последващите обяснения на ЕЦБ.

170 Следователно това решение е достатъчно мотивирано, като следва да се припомни, че задължението за мотивиране представлява съществено процесуално изискване, което трябва да се разграничава от въпроса за обосноваността на мотивите на посоченото решение, тъй като от нея зависи материалната законосъобразност на спорния акт (решение от 12 декември 2012 г., Electrabel/Комисия, T-332/09, EU:T:2012:672, т. 179).

171 На второ място, що се отнася до отделната бележка за оценка, жалбоподателката поддържа по същество, че тя не е неразделна част от обжалваното решение, макар да представлява съществен елемент от него, и че е изготвена след уведомяването за това решение. Следователно тя не би трябвало да се взема предвид при преценката на законосъобразността на обжалваното решение.

172 Постановено е, че доколкото отговорите на ЕЦБ на становището на кандидат-приобретатели по проекторешение са били съобщени в същия ден като уведомяването за това решение, тези отговори, също както изпратената от BaFin кореспонденция до кандидат-приобретателите в хода на административното производство и предложението за решение на BaFin, са част от контекста на обжалваното решение и трябва да бъдат взети предвид при преценката на мотивите на това решение (вж. в този смисъл решение от 10 юли 2024 г., PH и др./ЕЦБ, T-323/22, EU:T:2024:460, т. 20 и т. 85 и 86 (непубликувани). Същото се отнася по-специално и за информацията, налична на уебсайта на разглежданата институция към датата на обжалваното решение (вж. в този смисъл решение от 15 юли 2021 г., Комисия/Landesbank Baden-Württemberg и ЕСП, C-584/20 P и C-621/20 P, EU:C:2021:601, т. 168).

173 В случая отделната бележка за оценка е била съобщена на жалбоподателката десет дни след уведомяването за обжалваното решение.

174 В параграф 1.12 от обжалваното решение се споменава за отделната бележка за оценка по следния начин: „[к]оментарите на [жалбоподателката] бяха оценени и бяха разгледани в отделна бележка за оценка, която беше съобщена на кандидат-приобретателя, както и в точки 1.10 и 2.10 от настоящото решение“. Тази формулировка не обозначава отделната бележка за оценка като приложение към обжалваното решение, от което тя да е неразделна част.

175 Въпреки това отделната бележка за оценка е изрично посочена в него. Следователно в светлината на припомнената в точка 172 по-горе съдебна практика отделната бележка за оценка може да се счита за част от контекста на обжалваното решение и да бъде взета предвид при преценката на мотивите на посоченото решение.

176 Наистина, мотивите трябва по принцип да бъдат съобщавани на заинтересованото лице едновременно с увреждащото го решение (вж. решение от 29 септември 2011 г., Elf Aquitaine/Комисия, C-521/09 P, EU:C:2011:620, т. 149 и цитираната съдебна практика). При изключителни обстоятелства обаче мотивите на даден акт могат да произтичат от последващи обяснения (вж. в този смисъл решение от 15 юни 2005 г., Corsica Ferries France/Комисия, T-349/03, EU:T:2005:221, т. 287).

177 В случая късното изпращане на отделната бележка за оценка се дължи на вътрешна за ЕЦБ техническа грешка. Това не променя факта, че в обжалваното решение изрично се споменава тази бележка, в която са посочени наличните мотиви към момента на приемане на обжалваното решение, така че жалбоподателката е била уведомена за съществуването ѝ още при уведомяването за обжалваното решение и следователно е можела да поиска тя да ѝ бъде съобщена веднага след уведомяването за това решение. Така жалбоподателката е поискала достъп до този документ в петък, 12 май 2023 г., тоест пет работни дни, след като е получила обжалваното решение. Скоро след това ЕЦБ е удовлетворила това искане, тъй като ѝ е изпратила посочения документ на следващия работен ден, а именно в понеделник, 15 май 2023 г.

178 Така припомнените в точка 177 по-горе обстоятелства са довели до отложено изпращане на отделната бележка за оценка от ЕЦБ на жалбоподателката, без обаче последната да е била лишена от възможността да се запознае с нея. Следва също да се констатира, че жалбоподателката не доказва, нито дори твърди, че късното изпращане на отделната бележка за оценка е засегнало неблагоприятно правата ѝ (вж. в този смисъл и по аналогия решение от 7 април 1987 г., SISMA/Комисия, 32/86, EU:C:1987:187, т. 4). По-специално тя не твърди, че това изпращане е накърнило възможността ѝ да подаде жалба в определения от член 263 ДФЕС срок или че същият този срок е трябвало да бъде удължен.

179 Жалбоподателката поддържа, че отделната бележка за оценка, която ѝ е била предоставена, е била изготвена след уведомяването за обжалваното решение, както свидетелстват метаданните на този документ.

180 В това отношение следва да се отбележи, че това твърдение се поставя под въпрос от обстоятелствата, на които се позовава ЕЦБ. Всъщност тя обяснява, че дори да се приемат за доказани, метаданните, на които се позовава жалбоподателката, произтичат от това, че отделната бележка е била изтеглена от вътрешната система за съхранение на ЕЦБ и

преобразувана във формат PDF непосредствено преди изпращането ѝ на жалбоподателката. Освен това ЕЦБ представя екранна снимка на версията в Word на отделната бележка за оценка, както е записана в посочената по-горе система за съхранение. Въпреки че не е датирана, от тази екранна снимка е видно, че версията в Word на отделната бележка за оценка е била създадена на 25 април 2023 г., много преди уведомяването за обжалваното решение.

181 Предвид тези обстоятелства не е доказано, че отделната бележка за оценка е била изготвена след уведомяването за обжалваното решение.

182 С оглед на специфичните обстоятелства по случая късното изпращане на отделната бележка за оценка не е пречка съдържащата се в нея информация да бъде взета предвид за нуждите на проверката на законосъобразността на обжалваното решение.

183 На трето място, жалбоподателката упреква ЕЦБ, че е допълнила мотивите на обжалваното решение пред Общия съд, за да докаже, че планираното придобиване трябвало да доведе до придобиване на квалифицирано дялово участие в целевото дружество, и за да обоснове противопоставянето си на това придобиване с оглед на законовите критерии за оценка.

184 В това отношение от съдебната практика следва, че мотивите не може за първи път да бъдат изложени изрично едва впоследствие пред съда, освен при изключителни обстоятелства (решение от 18 октомври 2023 г., Clariant и Clariant International/Комисия, T-590/20, EU:T:2023:650, т. 175).

185 Всеки мотив, представен от ЕЦБ за първи път пред Общия съд, освен ако не е обоснован от изключителни обстоятелства, не може да бъде взет предвид при преценката на мотивите на обжалваното решение, които при всички положения са били счетени за достатъчни в съответствие с точка 170 по-горе.

186 От това следва, че при анализа на четвъртото и петото основание, към които препраща, Общият съд не може да вземе предвид евентуалните нови мотиви, които не са обосновани от изключителни обстоятелства.

187 Поради това втората част от второто основание трябва да се отхвърли, а в резултат на това и второто основание като цяло.

По третото основание, изведено от липсата на разглеждане на релевантните факти и от нарушението на задължението за приемане на обжалваното решение единствено въз основа на достатъчно солидни факти

188 Жалбоподателката поддържа, че ЕЦБ не е разгледала внимателно и безпристрастно фактите, на които е основала обжалваното решение, и оспорва тяхната истинност.

189 Жалбоподателката счита, че ЕЦБ неправилно е взела предвид проведената от BaFin през 2019 г. пруденциална процедура относно способността на съпруга ѝ да упражнява правото си на глас в целевото дружество. Според нея ЕЦБ е трябвало да провери точността на изводите на BaFin и в този контекст да вземе предвид липсата на осъдителна присъда на съпруга ѝ след седем години разследване на подозрения за данъчна измама, и

по-специално решението на Landgericht Bonn (Областен съд Бон, Германия) от 13 декември 2022 г., в което се приема, че липсват достатъчно доказателства за негово умишлено участие в данъчната измама.

190 Изводите на ЕЦБ относно съгласуваните действия на акционерите на Warburg Gruppe и интегрирането на целевите дружества в мрежа от предприятия се основавали на остаряла информация, въпреки че в хода на административното производство жалбоподателката уведомила ЕЦБ, че информацията, с която разполагала, вече не била актуална. Жалбоподателката добавя, че съвместното уведомяване за плана за сливане между Warburg Gruppe и целевото дружество, споменато за първи път в отделната бележка за оценка, се обяснява с факта, че акционерите на Warburg Gruppe действат съгласувано за нуждите на тази конкретна сделка, но не доказва принципни съгласувани действия между тях. Тя подчертава също, че решението SREP от 2021 г. не отчита мерките с пруденциална цел, които трябвало да бъдат приложени от целевото дружество, и че решението SREP от 2022 г. все още не е било прието към момента на приемане на обжалваното решение.

191 ЕЦБ отхвърля твърденията на жалбоподателката.

192 Най-напред е важно да се отбележи, че обжалваното решение е акт относно пруденциалния надзор над кредитна институция, приет от ЕЦБ, която разполага с широка свобода на преценка в това отношение, при положение че, както се посочва в съображение 55 от Регламента за ЕНМ, възлагането на надзорни задачи предполага значителна отговорност за ЕЦБ за запазване на финансовата стабилност в рамките на Съюза и за използване на надзорните правомощия по най-ефективния и пропорционален начин (вж. в този смисъл решение от 8 май 2019 г., Landeskreditbank Baden-Württemberg/ЕЦБ, C-450/17 P, EU:C:2019:372, т. 86).

193 Широката свобода на преценка на ЕЦБ произтича и от факта, че обжалваното решение предполага преценка на сложни икономически и финансови факти и обстоятелства (вж. в този смисъл и по аналогия решения от 10 ноември 2022 г., Комисия/Valencia Club de Fútbol, C-211/20 P, EU:C:2022:862, т. 34, и от 22 юни 2023 г., Германия и Естония/Pharma Mar и Комисия, C-6/21 P и C-16/21 P, EU:C:2023:502, т. 52).

194 При тези условия съдебният контрол, който съдът на Съюза трябва да упражни върху правилността на мотивите на решение като обжалваното, не следва да води до замяна на преценката на ЕЦБ с преценката на съда, а цели да се провери дали това решение не почива на неточни фактически констатации и дали не е опорочено поради грешка при прилагане на правото, явна грешка в преценката или злоупотреба с власт (вж. в този смисъл решения от 2 септември 2021 г., EPSU/Комисия, C-928/19 P, EU:C:2021:656, т. 96, и от 4 май 2023 г., ЕЦБ/Crédit lyonnais, C-389/21 P, EU:C:2023:368, т. 55).

195 Съдът на Съюза трябва по-специално да провери не само фактическата достоверност на посочените доказателства, тяхната надеждност и непротиворечивост, но също и дали тези доказателства съдържат всички релевантни данни, които трябва да бъдат взети предвид, за да се прецени дадена сложна ситуация, както и дали могат да подкрепят направените въз основа на тях изводи (решение от 4 май 2023 г., ЕЦБ/Crédit lyonnais, C-389/21 P, EU:C:2023:368, т. 56)

196 Всъщност, когато дадена институция разполага с широко право на преценка, от основополагащо значение е спазването на процесуалните гаранции, сред които е нейното задължение да провери внимателно и безпристрастно всички релевантни обстоятелства на спорната ситуация (решение от 4 май 2023 г., ЕЦБ/Crédit lyonnais, C-389/21 P, EU:C:2023:368, т. 57)

197 В случая жалбоподателката, от една страна, оспорва истинността на фактите, които ЕЦБ е взела предвид, за да провери добрата репутация на съпруга ѝ, и от друга страна, изтъква, че наличието на съгласувани действия между акционерите на Warburg Gruppe и включването на целевите дружества в мрежа от предприятия са основани на остаряла информация.

198 Що се отнася до първото твърдение за нарушение на жалбоподателката, в обжалваното решение се подчертава, че поради процедурата за преоценка, проведена от BaFin през 2019 г. по отношение на съпруга на жалбоподателката, ЕЦБ има „много сериозни съмнения“ относно добрата репутация на последния.

199 В рамките на тази процедура, проведена през 2019 г. BaFin е възнамерявал да наложи пруденциални мерки на съпруга на жалбоподателката с цел да ограничи влиянието му върху целевото дружество, което той не е направил с оглед на поетите от него ангажименти. По този начин BaFin не е поставил под въпрос анализа си относно влиянието на съпруга на жалбоподателката върху целевото дружество.

200 Както впрочем изтъква ЕЦБ в обжалваното решение, волята на BaFin да запази посоченото в точка 9 по-горе решение за делегиране на правата на глас на MWB 1 в Warburg Gruppe на двама упълномощени представители, включително след евентуалното осъществяване на планираното придобиване, потвърждава, че BaFin е останал последователен в анализа си по отношение на съпруга на жалбоподателката, включително през срока за извършване на оценка.

201 В точка 1.8 от обжалваното решение се посочва също, като припомняне на фактите, че в приетото от BaFin решение SREP от 2021 г. също е възприето, че непреките собственици на целевото дружество са неподходящи и че те продължават да оказват влияние върху целевото дружество въпреки изпълнението на ангажиментите, поети от съпруга на жалбоподателката към BaFin. Така на целевото дружество е дадена оценка 4 (съответстваща на най-ниския резултат, който може да бъде определен в този контекст). Това решение SREP, което става окончателно поради липсата на обжалване, подкрепя анализа, че съпругът на жалбоподателката е лишен от добра репутация. Както обяснява ЕЦБ в писмените си изявления, това решение е резултат от най-скорошната пруденциалната оценка на целевото дружество, налична по време на фазата на оценяване.

202 Жалбоподателката обаче счита, че тези оценки се основават на остарели факти, тъй като в решението си от 13 декември 2022 г. Landgericht Bonn (Областен съд Бон) е заключил, че липсват достатъчно доказателства, за да се установи умишлено участие на съпруга ѝ в данъчната измама, която е довела до процедурата за преоценка, проведена от BaFin през 2019 г.

203 Както изтъква ЕЦБ в писмените си изявления и в отделната бележка за оценка, от една страна, съдебното решение, посочено в точка 202 по-горе, се отнася до вината на трето лице, а не на съпруга на жалбоподателката, и от друга страна, наказателното разследване срещу последния все още било висящо — факт, който жалбоподателката не отрича.

204 Освен това следва да се отбележи, че преценката на наказателната отговорност на дадено лице в рамките на съдебно производство не е от същото естество като преценката на репутацията на кандидат-приобретател в рамките на административно производство в областта на банковия надзор като разглежданото в настоящия случай. Вследствие на това решението на Landgericht Bonn (Областен съд Бон), постановено на 13 декември 2022 г. в рамките на наказателно производство, при всички положения не може да обезсили преценката на BaFin и на ЕЦБ относно репутацията на съпруга на жалбоподателката.

205 С оглед на гореизложеното твърденията на жалбоподателката не са достатъчни, за да се оспори истинността на фактите, които ЕЦБ е взела предвид, за да провери репутацията на съпруга ѝ.

206 Следователно първото твърдение за нарушение в рамките на третото основание на жалбоподателката се отхвърля.

207 Що се отнася до второто твърдение за нарушение, с което жалбоподателката изтъква, че ЕЦБ се е основала на остаряла информация относно интегрирането на целевите дружества в мрежа от предприятия и съгласуваните действия на акционерите на Warburg Gruppe, трябва да се констатира, че жалбоподателката не уточнява кои релевантни доказателства, приложени към жалбата ѝ, трябва да се вземат предвид, след като обстоятелствата, посочени от ЕЦБ в обжалваното решение, били остарели.

208 Освен това в рамките на това твърдение за нарушение жалбоподателката препраща към доводите, представени във връзка с четвъртото основание, що се отнася до съгласуваните действия между акционерите на Warburg Gruppe, посочени от ЕЦБ в обжалваното решение.

209 Поради това следва да се отхвърлят твърденията на жалбоподателката относно интегрирането на целевите дружества в мрежа от предприятия и да се разгледат твърденията относно съгласуваните действия на акционерите на Warburg Gruppe в рамките на четвъртото основание.

210 От гореизложеното следва, че второто твърдение за нарушение от третото основание трябва да се отхвърли, а следователно и третото основание в своята цялост.

По четвъртото основание, изведено от неправилното тълкуване и прилагане от ЕЦБ на понятието „квалифицирано дялово участие“

211 Жалбоподателката отрича да е придобила квалифицирано дялово участие в целевото дружество, независимо дали става въпрос за права на глас или за капитал.

212 С първата част от четвъртото си основание жалбоподателката оспорва придобиването на квалифицирано дялово участие по отношение на правата на глас.

213 Жалбоподателката счита, че може да придобие квалифицирано дялово участие само непряко, ако ѝ бъдат предоставени права на глас в MWB 1 и в Warburg Gruppe. Впрочем MWB 1 не контролирало Warburg Gruppe нито самостоятелно, нито съвместно с останалите акционери на Warburg Gruppe чрез съгласувани действия.

214 ЕЦБ произволно приела наличието на съгласувани действия между MWB 1 и останалите акционери на Warburg Gruppe, тъй като в обжалваното решение или в преписката нямало никакво фактическо обстоятелство, което да подкрепя такъв извод. Обстоятелствата, посочени в отделната бележка за оценка в подкрепа на съществуването на съвместно действие, били остарели, погрешни или ирелевантни, независимо дали става въпрос за акционерното споразумение на равнището на Warburg Gruppe, за твърдените семейни връзки между акционерите на Warburg Gruppe, за връзките между дружествата от групата Warburg, за източниците на финансиране на акционерите на Warburg Gruppe или още за техните модели на гласуване в миналото. Ето защо такива факти не можели да обосноват наличието на съгласувани действия между акционерите на Warburg Gruppe.

215 ЕЦБ оспорва твърденията на жалбоподателката.

216 В самото начало следва да се припомни, че член 4, параграф 1, точка 36 от Регламент (ЕС) № 575/2013 на Европейския парламент и на Съвета от 26 юни 2013 година относно пруденциалните изисквания за кредитните институции и инвестиционните посредници и за изменение на Регламент (ЕС) № 648/2012 (ОВ L 176, 2013 г., стр. 1), към който препраща член 3, параграф 1, точка 33 от Директива CRD IV, определя квалифицираното дялово участие като пряко или непряко дялово участие в предприятие, което представлява 10 % или повече от капитала или от правата на глас или което осигурява възможност за упражняване на значително влияние върху управлението на това предприятие.

217 Понятието „придобиване на квалифицирано дялово участие“ в кредитна институция е самостоятелно понятие на правото на Съюза. Това личи от факта, че нито определението за „квалифицирано дялово участие“, съдържащо се в член 4, параграф 1, точка 36 от Регламент № 575/2013, нито член 15 от Регламента за ЕНМ, нито член 22 от Директива CRD IV, в който се определят редът и условията за контрол над придобиването на такова участие, препращат към националното право. Това личи и от преследваната от законодателя на Съюза цел, както е определена по-специално в съображение 11 и в член 1 от Регламента за ЕНМ, а именно да се въведе хармонизиран пруденциален надзор над финансовата система, и по-специално, както предвижда съображение 22 от този регламент, над придобиванията на значителни дялови участия, наречени „квалифицирани“, в кредитни институции (решение от 19 септември 2024 г., Fininvest и др./ЕЦБ и др., C-512/22 P и C-513/22 P, EU:C:2024:774, т. 48).

218 В този контекст понятието „квалифицирано дялово участие“ не може да се тълкува ограничително, тъй като това би довело до заобикаляне на процедурата по оценяване, като би изключило от контрола на ЕЦБ някои способи за придобиване на квалифицирани участия и следователно би поставило под въпрос тези цели. В тази връзка следва да се припомни също, че от съображение 22 на Регламента за ЕНМ следва, че оценката на пригодността на всяко лице, възнамеряващо да придобие квалифицирано дялово участие в кредитна институция, е абсолютно необходима, за да се гарантира непрекъснатата пригодност и финансовата стабилност на собствениците на кредитни институции.

219 В случая в точка 2.1 от обжалваното решение се посочва, че планираното придобиване би довело до това жалбоподателката да придобие 100 % от правата на глас в целевото дружество, като се позовава по-специално на член 1, параграф 9, второ изречение от KWG, тълкуван в светлината на Съвместните насоки.

220 Както бе припомнено в точка 192 по-горе, ЕЦБ разполага с широка свобода на преценка при изпълнението на задачите си за пруденциален надзор, сред които е задачата ѝ да контролира придобиването на квалифицирани дялови участия.

221 Следователно в конкретния случай Общият съд трябва да провери дали обжалваното решение, доколкото в него се приема наличието на съгласувани действия между акционерите на Warburg Gruppe, не почива на неверни факти и дали не е опорочено от явна грешка в преценката, както твърди жалбоподателката.

222 В този контекст жалбоподателката трябва по-специално да представи достатъчно доказателства, за да лиши от правдоподобност преценките на фактите, възприети в оспорвания акт на Съюза, с цел да докаже, че институцията, която е негов автор, е допуснала явна грешка в преценката, която може да обоснове отмяната на посочения акт (вж. в този смисъл и по аналогия решение от 11 септември 2014 г., Gold East Paper и Gold Huasheng Paper/Съвет, T-444/11, EU:T:2014:773, т. 62).

223 В случая в обжалваното решение ЕЦБ посочва, че акционерите на Warburg Gruppe действат съгласувано и че притежават заедно, непряко, 100 % от дяловете в капитала на целевото дружество и от правата на глас в него. Тя добавя, че поради споразумението за обединяване се презумира, че действията им са съгласувани и на равнището на MWB 1. От това ЕЦБ прави извода, че жалбоподателката ще придобие 100 % от дяловете в капитала на целевото дружество и от правата на глас в същото, което тя бъде в състояние да контролира непряко.

224 В отделната бележка за оценка се разглеждат критериите, изброени в параграф 4.6 от Съвместните насоки, за целите на преценката за наличие на съгласувани действия, преди да се заключи, че с оглед на това съвместно действие правата на глас трябва да бъдат предоставени изцяло на кандидат-приобретателя. На това основание са взети предвид споразумението, сключено между акционерите на Warburg Gruppe, отношенията, съществуващи в рамките на групата на целевото дружество, източниците на финансиране на акционерите на Warburg Gruppe и предишните модели на гласуване на последните.

225 Жалбоподателката оспорва наличието на съгласувани действия между MWB 1 и останалите съакционери на Warburg Gruppe. В това отношение тя поддържа, че посочените в отделната бележка за оценка обстоятелства не позволяват да се установи наличието на такива съгласувани действия.

226 Що се отнася до сключеното на равнището на Warburg Gruppe акционерно споразумение, жалбоподателката изтъква, че то вече не било в сила към момента на приемане на обжалваното решение поради това, че през 2021 г. бил приет нов устав. Освен това параграф 4.6 от Съвместните насоки изрично предвиждал, че този вид ограничения на продажбите не били достатъчни, за да се докажат съгласувани действия.

227 Както обаче изтъква ЕЦБ, представеният от нея анализ в отделната бележка за оценка не е остарял, тъй като новият устав на Warburg Gruppe предвижда, също както и посоченото в точка 226 по-горе акционерно споразумение, че за прехвърлянето на дружествени дялове на лица извън семействата на акционерите трябва да е налице предварителното съгласие на „дружеството“ посредством решение на общото събрание.

228 Следователно твърденията на жалбоподателката не могат, от една страна, да докажат, че решението на ЕЦБ почива на неверни факти, или, от друга страна, да лишат от правдоподобност тяхната преценка.

229 Освен това, както изтъква ЕЦБ, параграф 4.6 от Съвместните насоки не изключва този вид споразумения от приложното си поле, за разлика от класическите споразумения за покупка на акции, клаузите за съвместно напускане и за принудително прехвърляне, както и предвидените в устава права на изкупуване.

230 Жалбоподателката изтъква, що се отнася до приетото от ЕЦБ обстоятелство, че двама други членове на семейството на съпруга ѝ притежават дялове в Warburg Gruppe, че последните, които са много далечни роднини, с които тя не е в контакт, притежават само 0,58 % дялово участие, което в съчетание с това на MWB 1 при всички положения не ѝ позволява да притежава повече от 50 % от капитала на Warburg Gruppe.

231 Налага се изводът, че с тези твърдения жалбоподателката не отрича изтъкнатите от ЕЦБ факти, а именно че двама други членове на семейство Warburg притежават дялове в Warburg Gruppe. Тя не представя и доказателства, които да поставят под въпрос преценката на ЕЦБ относно тези семейни отношения.

232 Що се отнася до отношенията между предприятията от една и съща група, в отделната бележка за оценка ЕЦБ обяснява, че съпругът на жалбоподателката и A представляват фондация, носеща двете им имена. Те са били и генерални директори на основния съакционер на MWB 1 в Warburg Gruppe, както и на MWB 1. Освен това, съпругът на жалбоподателката A, MWB 1 и главният съакционер на MWB 1 в Warburg Gruppe имали едни и същи процесуални представители.

233 Жалбоподателката поддържа, че посочената в точка 232 по-горе фондация е благотворителна фондация, притежавала 0,02 % от капитала на Warburg Gruppe до февруари 2022 г., поради което тя не може да бъде взета предвид в рамките на отношенията между дружествата от същата група.

234 Налага се изводът, че жалбоподателката не поставя под въпрос изложените от ЕЦБ факти, тъй като участието на тази фондация в капитала на Warburg Gruppe не е сред обстоятелствата, взети предвид от ЕЦБ. Тези твърдения не са достатъчни, за да лишат от правдоподобност преценката на ЕЦБ, че съществуващите отношения между съпруга на жалбоподателката и A могат да бъдат взети предвид на основание връзките между предприятия по смисъла на параграф 4.6, буква б), точка 3 от Съвместните насоки. Що се отнася до вземането предвид на един-единствен източник на финансиране, ЕЦБ посочва, че в миналото съакционерите на Warburg Gruppe са се съгласили да финансират придобиването на целевото дружество Hyp чрез специално разпределяне на неразпределената печалба.

235 Жалбоподателката поддържа, че когато Съвместните насоки предвиждат, че използването на един и същ източник на финансиране може да бъде признак за съгласувани действия, става въпрос за външни източници на финансиране, а не за вътрешни източници, каквито са дивидентите, разпределяни от целевото дружество.

236 Както ЕЦБ правилно подчертава, това твърдение не се подкрепя от параграф 4.6, буква б), точка 4 от Съвместните насоки, съгласно който „използването от различни лица на един и същ източник на финансиране за придобиването или увеличаването на дяловите участия в целевото дружество“ е показател за съгласувани действия, без да се прави разграничение между „външни“ и „вътрешни“ източници.

237 Следователно този довод на жалбоподателката трябва да бъде отхвърлен.

238 Що се отнася до предишните модели на гласуване, в отделната бележка за оценка се посочва, че BaFin е разгледал предишни резолюции на акционерите, които не съдържали никакви данни за различно гласуване. В тази бележка се посочва, че сложните резолюции се одобрявали с единодушие, без предварително задълбочено обсъждане и в много кратък период от време, което предполага предварително съгласие относно моделите на гласуване. Миноритарните акционери също често били представлявани.

239 Жалбоподателката поддържа, че не знае нищо за споменатите от ЕЦБ предишни модели на гласуване, в които не е участвала, и че няма намерение да координира гласуването си с другите акционери на Warburg Gruppe. Тя добавя, че ЕЦБ се основава на чисти предположения и че тя не е длъжна да представя отрицателни доказателства за липсата на основателност на мотивите на решението.

240 Налага се изводът, че жалбоподателката не е представила доказателства, които да противоречат на позицията на ЕЦБ, като примери за резолюции, приети от акционерите на Warburg Gruppe по некоординиран начин. Тя не е обосновала и причините, поради които не е могла да представи такива доказателства.

241 Освен това, що се отнася до намеренията на жалбоподателката, от писмото ѝ от 29 септември 2022 г., цитирано в писмената реплика, е видно, че тя не възнамерява да се въздържи да потърси съвет от съпруга си, бивш основен акционер на MWB 1, на същото основание, както би изслушала други съветници. В същото писмо тя посочва също, че редовно общува с упълномощените представители, упражняващи правата на глас на MWB 1 в Warburg Gruppe.

242 От това следва, че твърденията на жалбоподателката не могат да поставят под въпрос посочените от ЕЦБ факти, нито да лишат от правдоподобност нейната преценка.

243 Вследствие на това ЕЦБ е приела наличието на съгласувани действия между MWB 1 и останалите акционери на Warburg Gruppe въз основа на релевантни обстоятелства и без да допусне явна грешка в преценката. От това следва, че този довод на жалбоподателката трябва да се отхвърли, а заедно с него и първата част от четвъртото основание в нейната цялост.

244 Поради това оспорването от страна на жалбоподателката на придобиването на квалифицирано дялово участие, изразено в права на глас, се отхвърля. Тъй като придобиването на права на глас и на права в капитала са посочени алтернативно в член 22, параграф 1 от Директива CRD IV и в член 4, параграф 1, точка 36 от Регламент № 575/2013, за да се приеме, че е налице придобиване на квалифицирано дялово участие, не е необходимо да се разглежда втората част от четвъртото основание, която се отнася до

придобиването на квалифицирано дялово участие като дялове в капитала, нито въпросите за съвместимостта на германското право и на параграф 6.6 от Съвместните насоки с приложимата правна уредба на Съюза.

245 Така четвъртото основание трябва да се отхвърли.

По петото основание, изведено от погрешно тълкуване и неправилно прилагане от ЕЦБ на критериите за оценка на кандидат-приобретателя

246 Жалбоподателката разделя петото си основание на три части, изведени от неправилно тълкуване и прилагане на критерия, свързан с „репутацията на кандидат-приобретателя“, на понятието „финансова стабилност на кандидат-приобретателя“ и на понятието „спазване на пруденциалните изисквания“.

247 Що се отнася до първата част, изведена от неправилно тълкуване и прилагане на критерия, свързан с „репутацията на кандидат-приобретателя“, жалбоподателката поддържа, че обжалваното решение, доколкото в него се приема, че критерият за добра репутация не е изпълнен, нарушава член 23, параграфи 1 и 2 от Директива CRD IV, както и транспонирането ѝ в германското право в член 2c, параграф 1b, първо изречение, точка 1 от KWG. Освен това обжалваното решение не било основано нито на надеждни доказателства, нито на разумни мотиви и било израз на явна грешка в преценката на ЕЦБ.

248 В самото начало следва да се припомни, че член 23, параграф 1 от Директива CRD IV предвижда, че за да гарантират стабилно и разумно управление на кредитната институция, в която се планира придобиване, и като отчитат възможното влияние на кандидат-приобретателя върху кредитната институция, компетентните органи преценяват доколко кандидат-приобретателят е подходящ, както и разумността на планираното придобиване от финансова гледна точка, в съответствие с неизчерпателен списък от критерии. Сред тези критерии е по-специално критерият за репутация на кандидат-приобретателя.

249 Критерият за репутация на кандидат-приобретателя, предвиден в член 23 от Директива CRD IV, е транспониран в германското право с член 2c, параграф 1b, първо изречение, точка 1 от KWG. По-конкретно тази разпоредба предвижда, че придобиване може да бъде забранено, ако „лицето, което подлежи на задължението за уведомяване […] не заслужава доверие или по други причини не отговаря на изискванията, необходими за осигуряване на стабилно и разумно управление на предприятието“.

250 С първото си твърдение за нарушение жалбоподателката твърди, че член 2c, параграф 1b от KWG не превръща професионалната компетентност на кандидат-приобретателя в критерий за добра репутация на последния. Тя добавя, че всяко тълкуване в обратен смисъл, освен че е дискриминационно, нарушава член 22, параграф 8 от Директива CRD IV, който предвижда, че държавите членки не могат да налагат по-строги изисквания от предвидените в тази директива. Накрая жалбоподателката счита, че параграф 10.1 от Съвместните насоки, който възприема професионалната компетентност като критерий за оценка на репутацията на кандидат-приобретателите, не е приложим, тъй като противоречи на член 2c, параграф 1b от KWG.

251 В това отношение е важно да се отбележи, че нито член 23, параграф 1 от Директива CRD IV, нито член 2c, параграф 1b, първо изречение, точка 1 от KWG съдържат определение на критерия за репутация или списък на поведенията, които могат да попаднат в приложното поле на това понятие. Това предполага компетентните органи да разглеждат във всеки отделен случай дали този критерий е спазен от акционера, който е кандидат за придобиването на квалифицирано дялово участие в кредитна институция, като вземат предвид релевантните факти, причините, които са в основата на посочения критерий, и целите, които този критерий трябва да гарантира.

252 Съгласно постоянната съдебна практика при тълкуването на разпоредба от правото на Съюза следва да се вземат предвид не само нейният текст, но и контекстът ѝ, както и целите на правната уредба, от която тя е част (вж. в този смисъл решение от 7 юни 2005 г., VEMW и др., C-17/03, EU:C:2005:362, т. 41 и цитираната съдебна практика).

253 Според общоприетата употреба думата „honorable“ [почтен] означава „който е достоен за уважение“ или „чиято почтеност е ноторна“. Такава дефиниция, която препраща в частност към общественото мнение, не изключва репутацията на едно лице да зависи от неговата професионална компетентност (решение от 10 юли 2024 г., PH и др./ЕЦБ, T-323/22, EU:T:2024:460, т. 363)

254 Що се отнася до контекста, в който се вписва този критерий, следва да се вземе предвид фактът, че в съображение 8 от Директива 2007/44 се уточнява, че „репутацията на предложилия приобретател“ трябва да отчита не само почтеността на същия, но и професионалната му компетентност. Това обстоятелство е релевантно в настоящия случай, тъй като член 5, параграф 3 от Директива 2007/44 въвежда член 19a, параграф 1 от Директива 2006/48, който впоследствие става член 23, параграф 1 от Директива CRD IV. Тази двойна преценка на почтеността и професионалната компетентност позволява да се преследват целите, посочени в член 23, параграф 1 от Директива CRD IV, а именно да се прецени дали кандидат-приобретателят е подходящ, за да се гарантира стабилно и разумно управление на кредитната институция.

255 В параграф 10.1 от Съвместните насоки се пояснява също, че оценката на репутацията на кандидат-приобретателя следва да обхваща неговата почтеност и професионална компетентност.

256 Следователно критерият за репутация, посочен в член 23, параграф 1 от Директива CRD IV, трябва да се тълкува в смисъл, че включва оценката на професионалната компетентност на кандидат-приобретателя (решение от 10 юли 2024 г., PH и др./ЕЦБ, T-323/22, EU:T:2024:460, т. 368).

257 От това следва, че двойната преценка, извършена от ЕЦБ в обжалваното решение, е в съответствие с приложимата в случая правна уредба.

258 Фактът, че KWG не споменава изрично този критерий, не означава, че ЕЦБ е допуснала грешка при прилагане на правото, като е извършила двойна преценка на професионалната компетентност и почтеността на жалбоподателката.

259 Всъщност съгласно постоянната съдебна практика от националните юрисдикции се изисква при прилагане на вътрешното право да го тълкуват, доколкото е възможно, в светлината на текста и целите на съответната директива, за да постигнат предвидения от последната

резултат. Това задължение за съответстващо на директивите тълкуване на националното право е присъщо за системата на ДФЕС, доколкото дава възможност на националните юрисдикции в рамките на своята компетентност да осигурят пълната ефикасност на правото на Съюза, когато се произнасят по споровете, с които са сезирани (вж. решения от 19 януари 2010 г., Kücükdeveci, C-555/07, EU:C:2010:21, т. 48 и цитираната съдебна практика, и от 24 януари 2012 г., Dominguez, C-282/10, EU:C:2012:33, т. 24 и цитираната съдебна практика; по аналогия вж. също решение от 24 юни 2019 г., Popławski, C-573/17, EU:C:2019:530, т. 55, 57 и 58). По силата на разпоредбите на член 4, параграф 3, първа алинея от Регламента за ЕНМ същото задължение по принцип се прилага за ЕЦБ, а в рамките на контрола за законосъобразност на действията ѝ — за Общия съд, които трябва, доколкото е възможно, да тълкуват и прилагат вътрешното право за транспониране на директива в съответствие с тази директива (вж. в този смисъл решение от 15 юли 2025 г., ЕЦБ и Комисия/Corneli, C-777/22 P и C-789/22 P, EU:C:2025:580, т. 135 и 137).

260 Тълкуван по този начин, KWG не противоречи на Съвместните насоки. Всъщност текстът на член 2c, параграф 1b, първо изречение, точка 1 от KWG не позволява да се изключи при проверката на репутацията на кандидат-приобретателя да се вземе предвид професионалната му компетентност (решение от 10 юли 2024 г., PH и др./ЕЦБ, T-323/22, EU:T:2024:460, т. 367). Следва, че първото твърдение на жалбоподателката за нарушение трябва да се отхвърли.

261 С второто си твърдение за нарушение жалбоподателката оспорва направената от ЕЦБ преценка на професионалната ѝ компетентност.

262 В самото начало следва да се припомни, че обжалваното решение е акт относно пруденциалния надзор над кредитна институция, приет от ЕЦБ, която разполага с широка свобода на преценка в това отношение, и че съдебният контрол, който съдът на Съюза трябва да упражни върху правилността на мотивите на решение като обжалваното, има за цел по-специално да се провери дали това решение не почива на неверни факти и дали не е опорочено от грешка при прилагане на правото или от явна грешка в преценката (вж. т. 192 и 194 по-горе).

263 От точка 2.12, подточки i)—v) от обжалваното решение следва, че жалбоподателката не отговаря на критерия за професионална компетентност във възприетата от ЕЦБ конфигурация на придобиване на контрол върху целевото дружество.

264 Съвместните насоки уточняват какво обхваща критерият за професионална компетентност.

265 Съгласно параграф 10.3 от Съвместните насоки при оценката на професионалната компетентност следва да се вземе предвид влиянието, което кандидат-приобретателят ще упражнява върху целевото дружество. Това означава, че в съответствие с принципа на пропорционалност изискваните условия за компетентност следва да бъдат по-ниски за кандидат-приобретателите, които не са в състояние да упражняват или се задължават да не упражняват значително влияние върху целевото дружество.

266 Съгласно параграф 10.23 от Съвместните насоки професионалната компетентност на кандидат-приобретателя обхваща управленската компетентност (наричана по-нататък „управленска компетентност“), както и компетентността в областта на финансовите дейности, извършвани от целевото дружество (наричана по-нататък „техническа компетентност“).

267 В параграф 10.24 от Съвместните насоки се уточнява освен това, че управленската компетентност може да се основава на предишния опит на кандидат-приобретателя в областта на придобиването и управлението на дялови участия в дружества и трябва да удостоверява компетентността, грижата, старанието и усилията на кандидат-приобретателя за спазване приложимите норми.

268 От своя страна параграф 10.25 от Съвместните насоки уточнява, че техническата компетентност може да се основава на предишния опит на кандидат-приобретателя в дейността и управлението на финансови институции, в качеството на мажоритарен акционер или на лице, което действително ръководи дейността на финансово предприятие.

269 В параграф 10.29 от Съвместните насоки се уточнява, че в случай на значително влияние изискванията, свързани с техническата компетентност, са по-важни.

270 В случая обжалваното решение уточнява критериите, използвани за анализа на професионалната компетентност на жалбоподателката. Така са посочени управленската компетентност и техническата компетентност, както и техните определения (т. 2.12, подточка ii) от обжалваното решение) и фактът, че в случай на значително влияние изискванията, свързани с техническата компетентност, са по-важни (т. 2.12, подточка iii) от обжалваното решение).

271 От точка 1.10 от обжалваното решение е видно, че жалбоподателката е доказала университетско образование и докторска степен по мениджмънт на предприятия, както и тринадесетгодишен професионален опит в областта на недвижимите имоти, прекъснат през 2006 г. по семейни причини. От 2014 г. тя работи доброволно за благотворителни организации, но няма професионален опит в банковата сфера.

272 В точка 2.12, подточка iv) от обжалваното решение ЕЦБ отбелязва по-специално, че жалбоподателката няма необходимите професионални умения за лице, което придобива квалифицирано контролно участие в кредитна институция. Тя няма опит в банковия и финансовия сектор, който е строго регулиран, не е имала професионален опит през последните шестнадесет години и не е представила доказателства, че притежава необходимите умения за упражняване на дейност по придобиване или управление на дялови участия.

273 В точка 2.12, подточка v) от обжалваното решение ЕЦБ подчертава също, че недостатъчният професионален капацитет на жалбоподателката остава проблематичен въпреки присъствието на двама упълномощени представители, натоварени с упражняването на правата на глас на MWB 1 в Warburg Gruppe. При все, че към настоящия момент BaFin е възнамерявал да запази тези представители, дори в хипотезата, при която планираното придобиване бъде осъществено, ЕЦБ подчертава, че жалбоподателката възнамерява да поеме изцяло дяловото участие на съпруга си в MWB 1 и че в такъв случай не може да се гарантира запазването на упълномощените представители.

274 Жалбоподателката твърди, че ЕЦБ не може да приеме, че тя ще придобие контрол върху целевото дружество и поради това да изисква по-големи технически умения. ЕЦБ не можела да приеме, без да допусне дискриминация, че жалбоподателката не е в състояние да управлява участието си с подкрепата на изпълнителния съвет, надзорния съвет и външни консултанти.

275 Трябва да се констатира, че жалбоподателката не оспорва изложените от ЕЦБ факти относно нейните компетентности.

276 Жалбоподателката оспорва нивото на изискванията на ЕЦБ, като счита, че няма да придобие контрол върху целевото дружество.

277 ЕЦБ обаче приема, че жалбоподателката ще придобие квалифицирано контролно участие в целевото дружество, доколкото тази преценка не е опорочена от явна грешка. Именно въз основа на това в точка 2.12, подточка iii) от обжалваното решение тя приема, че в случай на придобиване на контрол изискването за техническа компетентност е повишено, без обаче да е равностойно на приложимото по отношение на изпълнителен директор на кредитна институция. По-нататък тя подчертава, че притежател на квалифицирано дялово участие, който няма да отговаря за ежедневното управление на кредитна институция, трябва да има подходящи познания на законовите права и задължения на контролиращ акционер в кредитна институция съгласно дружественото право и правото в областта на банковия надзор.

278 От това следва, че изискваното от ЕЦБ равнище на компетентност не е погрешно с оглед на приложимата правна уредба, тълкувана в светлината на Съвместните насоки.

279 ЕЦБ не е допуснала и явна грешка в преценката, като е приела, че въпреки висшето си образование и професионален опит в миналото жалбоподателката няма необходимото ниво на компетентност, с оглед по-специално на липсата на професионална дейност през последните шестнадесет години и на факта, че никога не е работила в банковия сектор.

280 При това положение второто твърдение за нарушение на жалбоподателката трябва да се отхвърли.

281 Тъй като доводите на жалбоподателката, целящи да обезсилят преценката на ЕЦБ относно професионалната ѝ компетентност, са отхвърлени, изводът на ЕЦБ относно нейната репутация остава валиден, независимо от отговора на Общия съд на нейните твърдения за нарушения във връзка с критерия за почтеност. При все това за нуждите на доброто правораздаване Общият съд счита за уместно да разгледа критерия, свързан с почтеността на жалбоподателката.

282 С третото си твърдение за нарушение жалбоподателката оспорва обжалваното решение в частта, в която се приема, че тя не отговаря на критерия за почтеност. В този смисъл тя поддържа, че проверката на почтеността ѝ трябва да се извърши с оглед на поведението ѝ в миналото, а не с оглед на поведението на съпруга ѝ, и оспорва извода относно влиянието, което последният имал върху нея. Критерият за репутация, предвиден в член 23 от Директива CRD IV, е транспониран в германското право с член 2c, параграф 1b, първо изречение, точка 1 от KWG (вж. т. 248 и 249 по-горе).

283 Съгласно параграф 10.10 от Съвместните насоки изискванията за почтеност предполагат, без да се ограничават до това, липсата на „негативни записи“.

284 В параграф 10.13 от Съвместните насоки се уточняват факторите, които следва да бъдат взети предвид в особена степен, по-конкретно всяко осъждане или наказателно преследване за престъпление (тоест всяко престъпление, предвидено в законите, уреждащи банковите, финансовите, свързаните с ценните книжа и застрахователните дейности, или

отнасящи се до пазарите на ценни книжа или платежните инструменти; всяко престъпление като злоупотреба с доверие, измама или финансови престъпления, включително пране на пари и финансиране на тероризъм, манипулиране на пазара, търговия с вътрешна информация, лихварство и корупция; всяко данъчно престъпление; всяко друго престъпление, предвидено в законодателството в областта на дружествата, несъстоятелността, неплатежоспособността или защитата на потребителите), всички съответни констатации от проверки на място и извън обекта, разследвания или принудителни мерки за изпълнение, доколкото те засягат кандидат-приобретателя, пряко или косвено, всички съответни изпълнителни мерки, предприети от който и да е друг регулаторен или професионален орган в случай на неспазване на релевантни разпоредби, както и всяка друга информация от достоверни и надеждни източници, която е от значение в този контекст.

285 В параграф 10.14 от съвместните насоки се уточнява, че компетентните органи не следва да считат липсата на наказателно преследване или на осъдителна присъда или на административна мярка и мярка за принудително изпълнение за достатъчно доказателство за почтеността на кандидат-приобретател, особено когато продължават да съществуват твърдения за престъпно поведение.

286 В този смисъл член 2c, параграф 1b, първо изречение, точка 1 от KWG позволява да се забрани придобиване на квалифицирано дялово участие, ако кандидат-приобретател „не отговаря на изискванията, за да гарантира стабилно и разумно управление на институцията по причини, различни от [тази, че не е достоен за доверие]“.

287 Както следва от съображение 22 от Регламента за ЕНМ и от член 23, параграф 1 от Директива CRD IV, оценката на репутацията на акционерите на кредитните институции има за цел да се гарантира стабилно и разумно управление на тези институции, постоянно качество и финансова стабилност на собствениците на кредитните институции и по този начин да се гарантира опазването и стабилността на финансовата система в рамките на Съюза и в отделните държави членки.

288 Трябва също така да се подчертае, че всяка оценка, основана на член 23 от Директива CRD IV, е прогнозна (вж. по аналогия решение от 7 декември 2022 г., PNB Banka/ЕЦБ, T-330/19, EU:T:2022:775, т. 114) и трябва да позволи да се предотврати материализирането на заплахи за стабилността на кредитните институции и по-общо за финансовата система в рамките на Съюза и в отделните държави членки.

289 В този законодателен контекст в параграф 10.21 от Съвместните насоки се подчертава, че компетентният орган може да вземе предвид почтеността и репутацията на всяко лице, свързано с кандидат-приобретателя, т.е. всяко лице, което има или изглежда, че има близки семейни или професионални отношения с кандидат-приобретателя. Накрая, от съдебната практика следва, че Директива CRD IV, както е транспонирана в германското право, не изключва възможността липсата на добра репутация на кандидат-приобретателя да произтича от отношенията му с трето лице. Всъщност не е изключено изборът от кандидат-приобретател на неговите професионални или лични отношения да може да породи съмнения относно неговата почтеност и да има отрицателни последици върху целта за стабилно и разумно управление на съответната кредитна институция, както неотдавна постанови Общият съд (решение от 10 юли 2024 г., PH и др./ЕЦБ, T-323/22, EU:T:2024:460, т. 325 и 326 (непубликувани).

290 Именно с оглед на тази правна уредба следва да се определи дали ЕЦБ е допуснала грешка при прилагане на правото или явна грешка в преценката при анализа си на почтеността на жалбоподателката.

291 В случая от точка 2.6 от обжалваното решение е видно, че след като излага разпоредбите, на които е основала преценката си, ЕЦБ посочва, че процедурите за квалифицирано дялово участие служат за гарантиране на доброто управление на институциите и на цялостната финансова стабилност. Лошо управление на кредитните институции може да създаде финансова нестабилност и да има по-сериозни последици за финансовите пазари и извън тях. Рисковете, присъщи на банковите дейности, трябва да се разглеждат предпазливо и следователно се нуждаят от по-високи стандарти по отношение на пригодността на квалифицираните акционери. Според ЕЦБ целта на процедурата за квалифицирано дялово участие всъщност е да се гарантира, че само подходящи акционери могат да упражняват значително влияние върху управлението на дадена банка и че те следователно трябва да бъдат преценявани с оглед на релевантни критерии. Предоставянето на възможност на неподходящо трето лице да упражнява влияние обосновава заключението, че самият кандидат-приобретател не желае или не може да създаде предпоставки за стабилно и разумно управление на целевото дружество.

292 ЕЦБ припомня също в точка 2.7 от обжалваното решение, че оценката на репутацията на кандидат-приобретателя е предварителна оценка и задължително предполага предвиждане на бъдещото поведение на кандидат-приобретателя. Фактите трябва да указват абстрактен риск, т.е. вероятността от планирано нарушение.

293 Въз основа на тези съображения ЕЦБ посочва в точка 2.8 от обжалваното решение, първо, че през 2019 г. BaFin е направил преоценка на съпруга на жалбоподателката, така че ЕЦБ има много сериозни съмнения относно репутацията му, второ, че жалбоподателката изглежда финансово зависима от съпруга си, трето, че тя няма никакъв банков опит и четвърто, че открито е признала, че иска и становището на съпруга си, с когото тя участвала в споразумение за обединяване. От това ЕЦБ заключава, че съществуват сериозни съмнения относно факта, че след планираното придобиване съпругът на жалбоподателката, който не се ползва с добра репутация, ще упражнява значително влияние върху целевото дружество чрез жалбоподателката.

294 На първо място, жалбоподателката твърди, че за да се прецени критерият за почтеност, следва да се вземе предвид поведението на кандидат-приобретателя в миналото. Семейна връзка с лице, чиято добра репутация се оспорва, не била достатъчна, за да обоснове прилагането на мерки, независимо от личното поведение на съответното лице. ЕЦБ приела обжалваното решение, като взела предвид само репутацията на съпруга на жалбоподателката, без да се опита да я прецени индивидуално.

295 Жалбоподателката отхвърля анализа на ЕЦБ, че била финансово зависима от съпруга си, тъй като подобен анализ бил погрешен. Това, че се консултирала със съпруга си, не означавало, че не може да взема независимо решение при спазване на закона и на моралните принципи. Според нея ЕЦБ също така неправилно не е взела предвид нито желанието на съпруга ѝ да се пенсионира, нито заявеното от нея желание да действа самостоятелно.

296 Що се отнася до доводите на жалбоподателката относно възможността да се вземе предвид репутацията на нейния съпруг, следва да се констатира, че въз основа на Съвместните насоки и на цитираната в точка 289 по-горе съдебна практика, когато оценява почтеността на кандидат-приобретател, ЕЦБ може да вземе предвид достойнството и репутацията на лице, което има близки семейни отношения с този кандидат, както в случая съпруга на жалбоподателката.

297 От това следва, че анализът относно почтеността на съпруга на жалбоподателката може да бъде част от преценката на нейното достойнство. При това положение доводите на жалбоподателката, целящи да докажат обратното, трябва да бъдат отхвърлени.

298 Що се отнася до доводите на жалбоподателката, с които тя цели да докаже, че брачната връзка, която я свързва със съпруга ѝ, не означава, че последният има влияние върху нея, следва да се подчертае следното.

299 Първо, тясната семейна връзка е изрично посочена в параграф 10.21 от Съвместните насоки като елемент, който може да се използва за определяне на лицата, чиято почтеност и репутация се вземат предвид при оценката на кандидат-приобретателя.

300 Жалбоподателката обаче не отрича тази връзка и не твърди, че тя не представлява тясна връзка по смисъла на Съвместните насоки.

301 Второ, ЕЦБ се позовава на обстоятелства, които не се свеждат само до брачната връзка между жалбоподателката и нейния съпруг.

302 В точка 2.10 от обжалваното решение се подчертава, че жалбоподателката трябвало да придобие само 0,01 % от капитала на MWB 1 и поради това няма да участва в търговския му успех. Съпругът на жалбоподателката, който притежава 12,49 % от капитала на MWB 1 и има право на ползване върху дела от 87,5 % на FMWV в MWB 1, ще получи евентуалните разпределени печалби. От същата точка следва, че жалбоподателката не разполага с редовни доходи. Освен ликвидните средства, произтичащи от продажбата на недвижим имот, голяма част от нетното ѝ имущество произтича от участие, финансирано от дружество, чийто генерален директор е нейният съпруг.

303 ЕЦБ счита, че тази финансова връзка, съчетана с липсата на редовни доходи на жалбоподателката, показва, че тя зависи финансово от съпруга си. Тя добавя, че нищо не сочи, че финансовото положение на жалбоподателката може да се промени в бъдеще, ако например са необходими допълнителни капиталови вноски. Накрая тя добавя, че може да се предположи, че лицето, което предоставя финансовите средства, ще се стреми да запази влияние и върху решенията, взети във връзка с тази инвестиция. Според ЕЦБ тези причини пораждат сериозни съмнения относно факта, че съпругът на жалбоподателката ще се въздържа от опити да ѝ влияе по отношение на начина, по който тя да упражнява правото си на глас.

304 В точка 2.11 от обжалваното решение ЕЦБ уточнява, че жалбоподателката е изразила намерението си да вземе предвид съветите на съпруга си. Тя посочва също така, че жалбоподателката, макар и образована, не е работила през последните шестнадесет години, няма никакъв опит в банковата сфера и преди това не е участвала в управлението на целевото дружество или в неговата акционерна структура. Накрая тя счита, че съпругът на жалбоподателката ще се опита да ѝ окаже влияние по повод на обсъжданията в рамките

на споразумението за обединяване, към което жалбоподателката трябвало да се включи след планираното придобиване, като се имат предвид интересите, които той поддържа в целевото дружество, и липсата на банков опит на жалбоподателката.

305 В точка 2.12 от обжалваното решение ЕЦБ счита, че присъствието на упълномощени представители също не води до различен извод. Последните упражняват правата на глас във Warburg Gruppe на договорна основа, но не са нито юридически, нито икономически собственици на въпросните акции. Юридическият и икономически собственик на тези акции остава MWB 1, което ще се контролира от жалбоподателката. Освен това ЕЦБ изтъква, че единият от тези двама упълномощени представители е бил назначен за единствен изпълнителен директор на MWB 1 от съпруга на жалбоподателката, на който той се отчита изключително. Следователно независимостта на този упълномощен представител от съпруга на жалбоподателката при упражняването на правата на глас на MWB 1 в Warburg Gruppe не е гарантирана.

306 Трето, жалбоподателката изтъква, от една страна, че не е зависима от съпруга си, тъй като разполага с лично имущество и лесно би могла да намери работа.

307 Трябва да се отбележи, че тези твърдения имат за цел да установят, че тя можела да се издържа сама.

308 Съдържащият се в обжалваното решение анализ на ЕЦБ обаче цели да докаже, че жалбоподателката е зависима от съпруга си, за да внесе допълнителен капитал в целевото дружество. Жалбоподателката не оспорва този анализ.

309 При това положение тези доводи трябва да се отхвърлят.

310 От друга страна, жалбоподателката твърди, че няма да иска единствено становището на съпруга си, а че ще бъде в състояние да взема самостоятелни решения. ЕЦБ изопачила изявленията, които тя направила в хода на административната фаза, цитирани в писмената ѝ реплика, относно намерението ѝ да се консултира със съпруга си.

311 Налага се констатацията, че жалбоподателката не оспорва фактите, изложени от ЕЦБ, нито заключенията на същата, когато твърди, най-напред, че разговорите в рамките на споразумението за обединяване не сочат „неправомерно влияние“, след това, че не е имало индикации за това, че тя няма да управлява MWB 1 и своите права на глас във Warburg Gruppe в съответствие със закона, пруденциалните изисквания и моралните принципи, и накрая, че съпругът ѝ е възнамерявал да се пенсионира с оглед на напредналата си възраст.

312 Изявленията на жалбоподателката в хода на административната фаза също не оборват анализа на ЕЦБ, тъй като те показват, че жалбоподателката не е изключила възможността да иска съвет от съпруга си, тъй като тя само е заявила намерението си да изслуша и другите заинтересовани страни, за да си състави мнение.

313 Дори да се приеме за основателен, доводът на жалбоподателката, че ЕЦБ е изопачила извода на BaFin, че независимостта на упълномощените представители не се поставя под въпрос, не може да обори съображенията на ЕЦБ относно влиянието на съпруга на жалбоподателката върху нея. При всички случаи, както твърди ЕЦБ, назначаването на тези

двама упълномощени представители би могло да не се запазва за неограничено време, по-специално в случай че жалбоподателката придобие цялото акционерно участие на съпруга си в MWB 1, каквото е нейното намерение.

314 Поради това тези доводи на жалбоподателката трябва да се отхвърлят.

315 На второ място, жалбоподателката изтъква, че сериозните съмнения на ЕЦБ относно добрата репутация на съпруга ѝ не са релевантни, и се позовава на презумпцията за невиновност, по силата на която самото повдигане на обвинение не може да постави под съмнение добрата репутация на кандидат-приобретател. Оценка за лошата репутация на кандидат-приобретателя следва да се основава на конкретни доказателства. ЕЦБ взела предвид обикновено наказателно разследване срещу съпруга ѝ, което впрочем не довело до осъдителна присъда.

316 Освен това обжалваното решение се основавало на остаряла информация, събрана от BaFin през 2019 г., без да се взема предвид извършената от BaFin през 2022 г. пруденциална оценка.

317 В настоящия случай в точка 2.8 от обжалваното решение се посочва, че през 2019 г. BaFin е направил повторна оценка на съпруга на жалбоподателката.

318 В точка 1.7 от обжалваното решение се обяснява, че през 2019 г. BaFin започва надзорна процедура, за да спре правата на глас на съпруга на жалбоподателката в целевото дружество поради отговорността му за участието на това дружество в „com/ex“ сделки в периода 2007—2011 г. В рамките на текущия си надзор BaFin оценява участието на съпруга на жалбоподателката и на A в твърдяното участие на целевото дружество в посочените сделки. Този орган приема, че последните са с лоша репутация и през 2019 г. подготвя надзорни мерки с цел да оттегли упълномощаването им за участие в надзорния съвет на целевото дружество и да ограничи влиянието им върху него, по-специално като прекрати правата им на глас във Warburg Gruppe, които са били поверени на упълномощени представители. По време на изслушването съпругът на жалбоподателката и A се съгласяват доброволно се откажат от мандатите си като членове на надзорния съвет на целевото дружество и назначават упълномощени представители, които да упражнят правата им на глас в Warburg Gruppe. BaFin е приел, че назначаването на тези упълномощени представители е достатъчно, за да се ограничи влиянието на тези двама основни непреки акционери на целевото дружество, и не е продължил прилагането на посочените по-горе надзорни мерки.

319 В точка 1.8 от обжалваното решение се посочва също, че съгласно приетото от BaFin решение SREP от 2021 г. непреките собственици на целевото дружество са неподходящи и че те продължават да оказват влияние върху целевото дружество въпреки назначаването на упълномощени представители. Освен това в рамките на тази оценка е прието, че обстоятелства обосновават хипотезата, че включването на целевото дружество в група от дружества, свързани със съпруга на жалбоподателката и с A, е възпрепятствало ефективния надзор в миналото, като се посочват конфликти на интереси, съмнителни дейности в рамките на групата от дружества, както и риска от потенциална концентрация.

320 От анализа на обжалваното решение е видно, че ЕЦБ е взела предвид фактически обстоятелства, релевантни с оглед на член 23, параграф 1 от Директива CRD IV, член 2c, параграф 1b, първо изречение, точка 1 от KWG и с оглед на Съвместните насоки. Всъщност в обжалваното решение се посочват „негативни записи“ по отношение на съпруга на жалбоподателката по смисъла на параграф 10.10 от посочените насоки.

321 Доводите на жалбоподателката не могат да поставят под въпрос тази преценка на ЕЦБ.

322 Първо, жалбоподателката се позовава на презумпцията за невиновност и изтъква, че просто наказателно разследване, което не е довело до осъдителна присъда, не е достатъчно, за да се приеме, че нейният съпруг не бил почтен.

323 Най-напред, както изтъква ЕЦБ, обжалваното решение обаче не се основава единствено на наказателното разследване срещу съпруга на жалбоподателката.

324 По-нататък, от параграф 10.14 от Съвместните насоки следва, че компетентните органи не трябва да приемат, че липсата на наказателно преследване или на осъдителна присъда, или още на административна мярка, сама по себе си представлява достатъчно доказателство за почтеността на кандидат-приобретател.

325 Накрая, не може да се приеме, че ЕЦБ е нарушила презумпцията за невиновност на съпруга на жалбоподателката, тъй като, от една страна, тя не е посочила виновността му в рамките на наказателно производство, и от друга страна, не е основала преценката си на евентуалната виновност на последния от наказателноправна гледна точка.

326 Поради това тези доводи на жалбоподателката трябва да се отхвърлят.

327 Второ, жалбоподателката твърди, че обжалваното решение се основава на остаряла информация, събрана от BaFin през 2019 г., без да се вземе предвид фактът, че съпругът ѝ е отговорил на опасенията на BaFin и е искал да предаде целевото дружество на децата и съпругата си. Жалбоподателката оспорва факта, че ЕЦБ не е взела предвид действията, извършени от съпруга ѝ в интерес на целевото дружество. Накрая тя подчертава, че ЕЦБ не е взела предвид пруденциалната оценка, извършена от BaFin през 2022 г., която не установява, че съпругът ѝ е могъл да повлияе пряко на упълномощените представители или да наруши ангажимента да не им дава указания за гласуване.

328 Трябва да се констатира, от една страна, че с доводите, посочени в точка 327 по-горе, жалбоподателката не поставя под въпрос взетите предвид от ЕЦБ фактически обстоятелства, а посочва нови обстоятелства, които биха могли да покажат, че съпругът ѝ вече не е лишен от добра репутация. В параграф 10.10 от Съвместните насоки обаче се посочва, че ЕЦБ трябва да вземе предвид наличието на „негативни записи“. Тя трябва да извърши цялостен анализ на поведението на съответното лице, тъй като наличието на нови обстоятелства или поведение, които свидетелстват за волята на съответното лице да възстанови добрата си репутация, не означава непременно, че ЕЦБ трябва да заключи, че това лице действително е почтено.

329 От друга страна, обстоятелствата, посочени от жалбоподателката в рамките на тези доводи, не могат да поставят под въпрос фактите, взети предвид от ЕЦБ в рамките на нейната проверка. Нещо повече, предложението за решение на BaFin от 4 април 2023 г. се позовава на пруденциална оценка, извършена през 2022 г., без повече уточнения. В това отношение

следва да се припомни, че решението SREP от 2022 г. е прието след обжалваното решение, така че то не трябва да се взема предвид при преценката на законосъобразността на последното. При всички случаи BaFin твърди, че все още се предполага лошата репутация на съпруга на жалбоподателката.

330 При това положение доводите на жалбоподателката не са достатъчни, за да се докаже, че обжалваното решение се основава на неверни факти или че е опорочено от грешка при прилагане на правото или от явна грешка в преценката.

331 Поради това доводите на жалбоподателката трябва да бъдат отхвърлени.

332 Вследствие на това първата част от петото основание, отнасяща се до почтеността на жалбоподателката, също трябва да се отхвърли.

333 Следва да се припомни, че компетентният орган може да се противопостави на планираното придобиване, ако са налице основателни причини за това съгласно един или няколко критерия по член 23, параграф 1 от Директива CRD IV.

334 Поради това, след като е установено, че планираното придобиване може да бъде забранено с оглед на критерия за добра репутация, както следва от анализа на първата част от петото основание, останалите части от това основание, които се отнасят до другите критерии за оценка, посочени от ЕЦБ в обжалваното решение, не следва да бъдат разглеждани от Общия съд.

По шестото основание, изведено от нарушение на Хартата

335 Жалбоподателката изтъква няколко нарушения на Хартата с обжалваното решение.

336 Най-напред, като приема липсата на добра репутация на жалбоподателката единствено въз основа на нейния брак и на факта, че тя е изцяло зависима от съпруга си, обжалваното решение нарушавало член 7 (относно зачитането на личния и семейния живот), член 9 (относно правото на встъпване в брак и правото на създаване на семейство) и член 33 (относно семейния и професионалния живот) от Хартата. По-нататък, като не взема предвид целите, преследвани от жалбоподателката във връзка с планираното придобиване, и като се основава на предубеденост, обжалваното решение нарушавало и член 21 (относно недопускането на дискриминация) от Хартата. Освен това, като стигнала до извода за липса на добра репутация на съпруга на жалбоподателката, в резултат на което самата жалбоподателка е била счетена за лишена от добра репутация, ЕЦБ нарушила член 48 (относно презумпцията за невиновност и правото на защита) от Хартата. Накрая, доколкото обжалваното решение водело до прехвърляне на целевото дружество извън семейство Warburg, освен ако се предположи, че съпругът на жалбоподателката е починал, то нарушавало член 17 (относно правото на собственост) от Хартата.

337 ЕЦБ оспорва всякакво нарушение на Хартата.

338 Що се отнася до твърдяното нарушение на член 21 от Хартата, следва да се припомни, че съгласно постоянната съдебна практика по силата на член 21, първа алинея от Статута на Съда на Европейския съюз, приложим към производството пред Общия съд съгласно член 53, първа алинея от същия статут, както и по силата на член 76, буква г) от Процедурния правилник жалбата трябва да съдържа предмета на спора, изтъкнатите основания и

доводи, както и кратко изложение на посочените основания. Тези елементи трябва да са достатъчно ясни и точни, за да позволят на ответника да подготви защитата си, а на Общия съд — да се произнесе по жалбата, ако е необходимо, без да разполага с други данни. С оглед на гарантиране на правната сигурност и на доброто правораздаване, за да бъде допустима една жалба, е необходимо съществените правни и фактически обстоятелства, на които тя се основава, да се установяват по логичен и разбираем начин от текста на самата жалба (вж. определение от 17 ноември 2020 г., González Calvet/ЕСП, T-257/20, непубликувано, EU:T:2020:541, т. 9 и цитираната съдебна практика).

339 Жалбоподателката твърди, че обжалваното решение се основава на предубеденост, която тя квалифицира като „явна“ и която я дискриминира. Така тя не уточнява в какво се състои тази предубеденост, нито дори на какъв критерий се основава дискриминацията, на която тя счита, че е жертва с оглед на член 21 от Хартата.

340 Вследствие на това повдигнатото от ЕЦБ възражение за недопустимост, изведено от член 76, буква г) от Процедурния правилник, е основателно и частта, изведена от нарушение на член 21 от Хартата, трябва да се отхвърли.

341 Що се отнася до твърдяното нарушение на членове 7, 9 и 33 от Хартата, жалбоподателката изтъква, че ЕЦБ се е основала изключително на семейните ѝ връзки със съпруга ѝ, за да заключи, че тя не отговаря на критерия за добра репутация. На етапа на писмената реплика тя добавя, че ЕЦБ е счела, че тя е изцяло зависима от съпруга си поради качеството ѝ на жена, въз основа на предразсъдъци.

342 Налага се изводът, че твърденията на жалбоподателката са неоснователни с оглед на доказателствата, които са били взети предвид при анализа на ЕЦБ на критерия за добра репутация.

343 Всъщност, от една страна, ЕЦБ заключава, че жалбоподателката няма изискваната професионална компетентност, независимо от брачната връзка, която я свързва със съпруга ѝ, както следва от точки 270—280 по-горе. От друга страна, ЕЦБ приема, че както следва от точки 301—304 по-горе, съпругът на жалбоподателката ще може да повлияе на решенията на последната с оглед на особените обстоятелства по случая.

344 Следователно жалбоподателката не е доказала, че обжалваното решение води до нарушение на членове 7, 9 и 33 от Хартата.

345 Що се отнася до доводите на жалбоподателката, че ЕЦБ е нарушила презумпцията за невиновност и правото на защита на съпруга ѝ, защитени с член 48 от Хартата, следва да се припомни, че на нарушението на субективно право може да се позове само лицето, чието право се твърди, че е било нарушено, но не и трети лица (вж. в този смисъл решение от 1 март 2023 г., Jushi Egypt for Fiberglass Industry/Комисия, T-540/20, EU:T:2023:91, т. 35 (непубликувана) и цитираната съдебна практика).

346 Тъй като презумпцията за невиновност и правото на защита представляват субективни права, жалбоподателката няма основание да се позовава на нарушение на това право по отношение на съпруга си, който не е страна в производството.

347 При всички положения от анализа на петото основание следва, че ЕЦБ е взела предвид собственото положение на жалбоподателката, и по-специално професионалните ѝ умения, за да се противопостави на планираното придобиване.

348 Следователно твърдяното от жалбоподателката нарушение на презумпцията за невиновност и на правото на защита трябва да се отхвърли.

349 Що се отнася до доводите на жалбоподателката, че обжалваното решение задължава семейство Warburg да се раздели с целевото дружество и възпрепятства предаването му на следващото поколение, въпреки че целевото дружество е част от семейството от дълго време, което представлява нарушение на член 17 от Хартата, следва да се отбележи, че правото на собственост е субективно право. В случая правото, на което се позовава жалбоподателката, е това на съпруга ѝ, който не е страна в производството. Следователно в съответствие със съдебната практика, припомнена в точка 345 по-горе, жалбоподателката няма основание да се позовава на нарушение на член 17 от Хартата.

350 При всички случаи следва да се уточни, че член 17, параграф 1 от Хартата предвижда, че всеки има право да се ползва от собствеността на имуществото, което е придобил законно, да го ползва, да се разпорежда с него и да го завещава.

351 Важно е също да се припомни, че правото на собственост, гарантирано с член 17, параграф 1 от Хартата, не е абсолютно и упражняването му може да се ограничава, когато това е обосновано с преследваните от Съюза цели от общ интерес (вж. решение от 20 септември 2016 г., Ledra Advertising и др./Комисия и ЕЦБ, C-8/15 P-C-10/15 P, EU:C:2016:701, т. 69 и цитираната съдебна практика).

352 Следователно, както следва от член 52, параграф 1 от Хартата, упражняването на правото на собственост може да бъде предмет на определени ограничения, при условие че тези ограничения действително отговарят на преследваните цели от общ интерес и не представляват с оглед на преследваната цел непропорционална и нетърпима намеса, която би могла да накърни самата същност на гарантираните права (вж. решение от 20 септември 2016 г., Ledra Advertising и др./Комисия и ЕЦБ, C-8/15 P—C-10/15 P, EU:C:2016:701, т. 70 и цитираната съдебна практика).

353 В това отношение следва да се отбележи, че контролът върху квалифицираните дялови участия отговаря на преследвана от Съюза цел от общ интерес, а именно да допринесе за запазването на стабилността на банковата система на Съюза, както следва от точки 192 и 287 по-горе.

354 В случая обжалваното решение не допуска планираното придобиване, тъй като жалбоподателката не отговаря на поне един от критериите за оценка, посочени в член 23 от Директива CRD IV и в член 2c, параграф 1b, първо изречение, точка 1 от KWG.

355 С оглед на целта да се гарантира стабилността на банковата система в Съюза и предвид факта, че планираното придобиване не позволява да се гарантира стабилно и разумно управление на целевото дружество, обжалваното решение не представлява непропорционална и нетърпима намеса, която засяга самата същност на правото на собственост, на което се позовава жалбоподателката. Следователно то не може да се счита за необосновано ограничение на това право (вж. по аналогия решение от 20 септември 2016 г., Ledra Advertising и др./Комисия и ЕЦБ, C-8/15 P-C-10/15 P, EU:C:2016:701, т. 71—74).

356 С оглед на тези обстоятелства следва да се отхвърлят доводите на жалбоподателката, изведени от твърдяно нарушение на член 17, параграф 1 от Хартата.

357 От всичко изложено по-горе следва, че шестото основание трябва да се отхвърли изцяло.

По седмото основание, изведено от нарушение на принципа на пропорционалност

358 Жалбоподателката поддържа, че обжалваното решение нарушава принципа на пропорционалност, който е основен принцип на правото на Съюза, закрепен в член 5, параграф 4 ДФЕС.

359 Жалбоподателката счита, че ЕЦБ е допуснала грешка, като не е идентифицирала вредите, които могат да произтекат от планираното придобиване, нито е претеглила тази вреди със сериозните съмнения, които е имала.

360 Жалбоподателката твърди също, че ЕЦБ не е предвидила мерки с по-малка степен на намеса от забраната на планираното придобиване, въпреки че е имала правомощие за това по силата на член 2c, параграф 1b, трето изречение от KWG. Тя счита, че е било по-подходящо да се разреши планираното придобиване, като същевременно това разрешение бъде придружено от пруденциални мерки по отношение на целевото дружество.

361 Жалбоподателката поддържа също, че ЕЦБ не е приложила подходящ и пропорционален стандарт за оценка, като неправилно е приела, че тя ще придобие мажоритарно участие в целевото дружество. Така BaFin и ЕЦБ нямали основание да изискват от жалбоподателката да им предостави бизнес план или допълнителен план във връзка с недостига на собствен капитал. ЕЦБ не е можела да извърши и стриктна оценка на финансовата стабилност на жалбоподателката.

362 Накрая, жалбоподателката поддържа, че ЕЦБ е допуснала злоупотреба с власт, като е принудила семейство Warburg да прехвърли целевото дружество предвид тежащите върху съпруга ѝ подозрения за данъчна измама, който на това основание нямал добра репутация.

363 ЕЦБ отхвърля твърденията на жалбоподателката.

364 Принципът на пропорционалност изисква актовете на институциите на Съюза да не надхвърлят границите на подходящото и необходимото за постигането на легитимните цели, които се преследват със съответната правна уредба, като се има предвид, че когато съществува избор между няколко подходящи мерки, трябва да се прибегне до мярката, която създава най-малко ограничения, а породените от нея неудобства не трябва да са несъразмерни с тези цели (решение от 29 юли 2024 г., Koiviston Auto Helsinki/Комисия, C-697/22 P, EU:C:2024:641, т. 77).

365 Преценката на пропорционалността на дадена мярка трябва да се съчетава със зачитане на евентуално признатата свобода на преценка на институциите на Съюза по повод на приемането ѝ (вж. решение от 8 май 2019 г., Landeskreditbank Baden-Württemberg/ЕЦБ, C-450/17 P, EU:C:2019:372, т. 53 и цитираната съдебна практика). Както бе уточнено в точки 192 и 193 по-горе, ЕЦБ разполага с широка свобода на преценка. Ето защо това обстоятелство следва да се вземе предвид при проверката на пропорционалността на обжалваното решение.

366 В случая точка 2.16 от обжалваното решение съдържа анализ на пропорционалността. В тази точка най-напред се уточняват целите, преследвани с контрола на квалифицираните дялови участия, а именно да се допринесе за запазването на стабилността на банковата система, като се гарантира, че само стабилни и добре функциониращи кредитни институции функционират, за да се защитят вложителите и да се предпазят посочените кредитни институции от вредоносното влияние, упражнявано от всеки бъдещ квалифициран акционер, което би могло да наруши спазването на правилата. По-нататък в същата точка се посочва, че жалбоподателката не отговаря на критериите по член 2c, параграф 1b от KWG.

367 Освен това ЕЦБ добавя в точка 2.16 от обжалваното решение, че въпросът дали различна сделка може да позволи да се постигне целта на планираното придобиване, тоест да се запазят целевите дружества в семейство Warburg, надхвърля рамките на разглежданата сделка.

368 Всъщност жалбоподателката трябва да отхвърли съмненията, изразени от ЕЦБ през срока за извършване на оценка, евентуално като преструктурира планираната сделка. Безспорно е обаче, че жалбоподателката не е предложила алтернатива на планираната такава.

369 Накрая, в точка 2.16 от обжалваното решение ЕЦБ отхвърля единственото предложение, направено от жалбоподателката в хода на процедурата по оценяване. Това предложение се състояло в това жалбоподателката да упражнява правото си на глас във Warburg Gruppe съвместно с един от упълномощените представители на MWB 1 в продължение на една година.

370 При все това ЕЦБ счита, първо, че BaFin е възнамерявал да запази назначаването на двамата упълномощени представители, натоварени с упражняването на правата на глас на MWB 1 в Warburg Gruppe, включително след планираното придобиване. Следователно това обстоятелство не допускало жалбоподателката да може да упражнява правото си на глас, индивидуално или съвместно с пълномощник, в Warburg Gruppe. Второ, ЕЦБ счита, че упражняването на правата на глас на MWB 1 в Warburg Gruppe от упълномощените представители не е трайно разрешение. Трето, ЕЦБ посочва, че има сериозни съмнения относно независимостта на единия от двамата упълномощени представители поради причините, изложени в точка 2.12 от обжалваното решение.

371 По този начин ЕЦБ наистина е взела предвид направеното от жалбоподателката предложение, но му се е противопоставила, като го е счела за неподходящо. Следователно жалбоподателката не е успяла да разсее съмненията, изразени от ЕЦБ през срока за извършване на оценка, като преструктурира планираната сделка.

372 При все това жалбоподателката твърди, че ЕЦБ е можела да разреши планираното придобиване, като същевременно впоследствие приеме подходящи надзорни мерки по отношение на целевото дружество. Този довод обаче е ирелевантен.

373 От една страна, жалбоподателката не посочва нито една разпоредба от правото на Съюза или от националното право, която да предвижда възможността ЕЦБ да приеме решение за разрешаване под условие (вж. в този смисъл и по аналогия решение от 25 юни 2015 г., CO Sociedad de Gestión y Participación и др., C-18/14, EU:C:2015:419, т. 34, 37, 38 и 46).

374 От друга страна, както изтъква ЕЦБ, разрешаването на планираното придобиване, при условие че ще бъдат приети последващи пруденциални мерки, противоречи на целите, по-специално превантивни, преследвани с контрола на квалифицираните дялови участия и припомнени по-специално в точка 248 по-горе.

375 Накрая, жалбоподателката счита, че обжалваното решение е непропорционално, тъй като ЕЦБ е приложила „неправилен стандарт за оценяване“, приемайки, че тя можела да упражнява решаващо влияние върху целевите дружества.

376 Както обаче бе отбелязано при разглеждането на четвъртото основание, ЕЦБ не е взела предвид неточни фактически констатации или не е допуснала явна грешка в преценката, като е заключила, че жалбоподателката трябвало да придобие контрола върху целевото дружество вследствие на планираното придобиване.

377 От гореизложените съображения следва, че седмото основание трябва да се отхвърли.

378 Тъй като всички изтъкнати от жалбоподателката основания са отхвърлени, жалбата трябва да се отхвърли.

По съдебните разноски

379 Съгласно член 134, параграф 1 от Процедурния правилник загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане.

380 След като жалбоподателката е загубила делото, тя следва да бъде осъдена да понесе, наред с направените от нея съдебни разноски, и тези на ЕЦБ, в съответствие с искането на последната.

По изложените съображения

ОБЩИЯТ СЪД (четвърти разширен състав)

реши:

1) Отхвърля жалбата.

2) YH понася направените от нея съдебни разноски, както и разноските, направени от Европейската централна банка (ЕЦБ).

da Silva Passos Półtorak Reine

Pynnä Cassagnabère

Обявено в открито съдебно заседание в Люксембург на 19 ноември 2025 година.

Подписи